

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΤΡΙΤΗ
1
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
1935
Αριθ. Τηλεφ. 4-84

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΤΗΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΕΤΟΣ 10^{ον} | ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2698 | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Θ. ΛΕΦΚΙΑΣ | ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΡΟΔΟΣ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟ ΕΤΟΣ 1934

Του Γερουσιαστού Λέ-
βου κ. ΣΤ. ΚΡΗΤΙΚΑ

ΑΡΘΡΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΤΟΥ κ. Δ. ΦΩΤΙΟΥ

1934 ΚΑΙ 1935

Η πολιτική ζωή της Ελλάδος κατά το έτος 1934 θα σηματοδοτήσει τις ιστορικές δέλτες του έθνους με μελανές ασπίδες. Και κατά το έτος τούτο το Ελληνικόν Κράτος παρουσιάζει την μορφήν φεύδου Κομμουνιστικού, χωρίς κανένα ανώτερον προορισμόν, με κανένα σύνδεσμον προς τα ύψηλά πεπρωμένα του έθνους.

Επεβλήθησαν εις τον Ελληνικόν λαόν πολλοί εκατοντάδες εκατομμυρια νέων φερούλοισιν, όχι δια την ανάπτυξιν των παραγωγικών πηγών της χώρας, ούτε δια την βελτίωσιν και προαγωγήν των βιοτικών συνθηκών των αγροτικών και εργατικών τάξεων, ούτε τουλάχιστον δια την στοιχειώδη αμυναν της Έπικρατίας.

Αν' έναντίας τα εκατομμύρια αυτά, προΐον νέας σκληρής επιβουρνήσεως των βιοπαλαστών Ελλήνων, επαταλήθησαν εις την τρέσαν της Κομμουνιστικής κραπάλης της Κυβερνήσεως του Λαϊκού Κόμματος.

Λυτός εινε ο άπολογισμός της δλιικής ζημίας την οποίαν έδοκιμάσαμε κατά το άπερχόμενον έτος.

Η ήδη έμας ζημία, την όποιαν η Κυβέρνησις και του Έτους τούτου κατάφεραν εις το σύνολον των Ελλήνων, εινε άνόμη μάγαλυτέρα και με συνέπειας δυστυχώς άσθερίας.

Έχώρισε τον Ελληνικόν λαόν εις δύο παρατάξεις ανταγωνισμένες εις άγώνας έξοικτωτικούς. Έθεσαν ως όργανα κομματικών την κυριαρχίαν του Λαϊκού Κόμματος, εις πάσαν λειτουργίαν του δημοσιου βίου.

Η με τέσσας κρίτουσελιδούς λειτουργία κοινοτική αυτοδιοικήσις όπιστη την κομματικήν φερούσιον έπιθεσιν της κυβερνήσεως και των άναξίων εργατών της χώρας και έτοιμοι αυτοδιοικούμενοι οργανισμοί. Εις το Συμβούλιον Έπικρατείας άθρόως υποβήλλονται οι προσφυγαί των άδικουμένων πολιτών κατά των κυβερνητικών πράξεων.

Ο στρατός ύπέστη, και αυτός εις μεγαλύτερον βαθμόν, την κομματικήν έπιβουλήν της Κυβερνήσεως εις τρόπον ώστε να μαρνανθεί από το όργανον τούτο της Έθνικής Αμύνης η γενναία ψυχή των αξιωματικών που έτίμησαν τα ελληνικά όπλα.

Και οι θλιβρώτεροι άκομη παρπει, τούς όποιους το έτος αυτό αφήνει εις την Ελλάδα, εινε το κατάντημα των εξωτερικών μας σχέσεων. Περιφρόνεις από μίαν Αλβανίαν και ουλαγριαν, άδιαφορία εις τας προκλήσεις μας δια τα ζωτικά ζητήματα της Ελληνικής μειότητας, από την Τουρκίαν.

Και εις το τέρας του έτους βλέομεν το κορυφαίο της Κυβερνητικής εξαθλιώσεως, έπιχειρούσης να κλονίσει τα βάθρα και τις τρίτες Έξουσίας της Δικαιοσύνης, ή όποιον μόνη απέμεινε εις τον τόπον αυτόν ως κερνηρία του ελληνικού λαού.

Αι ναντίον της ριφθισαί βομβανεις την εργατικήν πόλιν του Πειραιώς αντήχησαν εις τας άκρας όλων των Ελλήνων, οι όποιον διαρωτάνται :

Ύπαρξι άραγε κρημνός ο μόνος ος εις τον όποιον έμπερεί άόρηγνθεί ένα Έθνος ;

Σ' ένα πανηγυρικό φύλλο όπως θα είναι και ο πρωτοχρονιάτικος «Ταχυδρόμος» αισθάνεται ο καθένας την κρυφή επιθυμία να μιλήσει μάλλον για τη χαρά της ζωής και να πλέξει όνειρα κι ελπίδες αδριανές ή έστον άπόμακρες.

Άλλ' αν αυτό θα ήταν εύκολο για τον ποιητή, που με την άγνή του αισιοδοξία, συχνά προχωρεί πέραν της πραγματικότητας, άπαλλαγμένος από κάθε χρονικό όριο, κι άναζητεί έστω και σε μ'α εύτεπία να εθρί, το καταφύγιον της φαντασίας του καίτοι με την αιώνια όμορφιά της ζωής, δεν θα ήταν όμως έξ ίσου εύκολο αυτό και για τον ψυχρό μελετητή της εποχής; του και τον αντικειμενικό κριτή της πραγματικότητας.

Σήμερα ο άνθρωπος δεν αισθάνεται μεγάλη και πολύμορφη χαρά για τη ζωή του, γιατί άπλύστατα δεν αγαπά και δεν ζη την εποχήν του...

Και θα φανει ίσως τούτο κάπως παράδοξο. Διότι πώς εινε δυνατόν ο άνθρωπος μ'ια εποχής να μην ζει την εποχήν του, αφού κάθε εποχή δεν εινε τίποτα άλλο, παρά ή συνθετική έκφρασις της ζωής αυτών των ανθρώπων. Και όμως, αν θελήσωμεν να συλλάβομε σε γενικές γραμμές την εικόνα της εποχής μας, δηλαδή να γίνωμε ένα είδος θεαταί των έκδηλώσεών μας και να τες αναλύσωμε, θα διαπιστώσωμε με άληθινή πικρία ότι ή εποχή μας εινε ξένη προς ήμάς, ξένη προς τη ζωή μας, ότι εφρίσκει έξω από την ψυχήν μας.

Εινε άναμφέρητο ότι την εποχή μας δεν την θεωρούμε ούτε ως καλή, ούτε ως άμφοινη προς τις άτομικές καθύτερες σκέψεις μας, προς την νόησιν μας. Δότι και το γεγονός άπλώς ότι έπιχειρούμε να την άναλύσωμε, ότι αισθανόμεθα ή ανάγκη να την έρευνήσωμε, το ότι δηλαδή μας έμβάλλει σε άνησυχίες και από τόνον το γεγονός, εινε ίκανό να εξηγήσει, να δικαιολογήσει, ότι δεν υπάρχει άρμονία μεταξύ της ζωής και της εποχής μας, ότι υπάρχει κάποια διάστασις, που συχνά φθάνει εις σύγκρουσιν μεταξύ της νόησεως, της πίστεως και της δράσεώς μας.

Δεν πιστεύομεν άπολύτως εις έκείνο που πράττομεν. Δότι οι σκέψεις μας, όπως έκδηλώνονται εις τις πράξεις μας τις καθημερινές, δεν κατατυθούνται άπό έναν έναιον και άδιάσπαστον πνευματικόν προσανατολισμόν. Δεν κατευθύνομε τις ένεργείες μας στη έξυπηρέτησιν ενός άνωτέρου προορισμού, ούτε προσπαθούμε να πλάσωμε ή έστω και να πλάσιασωμε ένα ύψηλότερο ιδανικό. Δεν διακρίνομε καν άποστολή εις την ζωήν μας.

Ολόκληρη ή ζωή κατήγησε μιά ύπερβουλή οικονομική ύπεβησι. Ο άνθρωπος δεν νοετεί σήμερα, παρά μόνον ως έπιχειρηματίας και κριτή των βλαπτικών της αξίας και της ίκανότητός του θεωρείται μόνον ή οικονομική του άπόδοσις. Το ίδιο και της εποχής, ο μόνος τόπος ανθρώπου που λατρεύεται σήμερα εινε : ο homo economicus.

ή; έπιστήμης κάτι παρόμοιον συμβάλει. Η σύγχρονη έπιστήμη δεν δημιουργεί έπιστήμονας με συνθετική και γενικήν άδιάσπαστον ένότητα γνώσεων περι των γύρω φαινομένων του κόσμου, περι του ρυθμού της ζωής. Κατασκευάζει είδικούς έπιστήμονας επαγγελματίας, των όποιων ή έπιτυχής κάποτε έπίθεσις, έφείλεται μάλλον εις άγνωσταν και άδιαφορίαν, εις τεχνικήν διάσπασιν της ένότητας των γνώσεων περι του κόσμου ως συνόλου, ως άμπαντος.

Σ' άν άλλα «συγχωροχάρτια» άποδόνται σήμερα τα διπλώματα εύρεσιτεχνίας εις τον κύκλον των θετικών έπιστημών. Τι το θετικόν όμως προσφέρουν οι πολλαπλές αυτές έφευρέσεις εις την άληθινήν έπιστήμη, εις την πραγματικήν γνώσιν περι της άρμονικής ένότητας της ζωής του ανθρώπου; Ειναι άναντίρρητον βέβαια ότι τον σκεπών που έπιθώκουν τον έπιτυχόχον και με το πρηνάπον μάστιγα.

Πόσησιν και καθημερινώς εξάσκουν την εύζησιν, δηλαδή τας δυνατότητας καλλιτέρας ύλικής διαδιδάσεως, αλλά χωρίς και τούτο να γίνη άκόμη κοινόν και γενικό άπόκτημα.

Άλλ' ή χαρά της ζωής δεν έγκειται και δεν εφρίσκει μόνο στην ίκανοποίησιν μερικων άπεί τας αισθήσεως, όπως και ή σύλληψις και εξήγησις του κόσμου δεν εξαντλείται εις τον φακόν του τηλεσκοπίου. Διότι όπως το φυσικόν υπό της έπιστήμης πνεύμα διαθέτει τα μέσα δια την κατανόησιν και εξήγησιν των φαινομένων και του κόσμου, έτσι και ή ψυχή με τα δικά της ασύλληπτα αισθητικά και λογικά μέσα, δεν εξηγεί και δεν άναλύει, διαισθάνεται όμως και άνοψώνεται πέραν του λογικώς πεπερασμένου, έγγχει το άπειρον, το άπόλυτον. Ειναι οι στιγμές της ψυχικής έκστάσεως, η άπολυτώσεως.

της... άνθρωπος δέ

Και πο... σε τις στιγμές, δεν τις γνωρίσαμε, μην τις χαρούμε τις αιώτες της ψυχής» λέγει ο Ψ. Ναί, ο εφρανός δεν κατακτούν δια το άστροσιν, αλλά και δια της ψυχής, μόνον το άμπαντος δέ άπλώς λογική αλλά κα

Άλλά το «νωτερ πνεύμα της εποχής, ή μη κοσμοκρατορία θα μ'α; άπιση. Δεν έχει καιρό έσησε, άνθρωπος να σπαταλά σε «πλατωνικά άερολογήματα μετर्फυσικούς περισκεπς Τρέχει με καλπακιδ, δ εγος του κέρδους τον έχει σει και κάθε μέρα πάνει και ένα ά... πρός, έως ετου γίνη gobot, τελειοποιηθι μηχανάνθρωπο.

Ο Karl Marx από το 185 περιέκλεισε σε μ'α του φράσ την μανταλιτέ και το πνεθι κάθε εποχής.

Η ύπαρξις του ανθρώπου, τι εινε ο άνθρωπος δεν καθορίζεται εκ της συνειδήσεως του, άλλ' ή κοινή έπιχειρησις του καθορίζει την συνειδήσιν του. Και ύπαρχει ίσως κάποια ύπερβουλή ή γενική ήτα που προσδίδει στο Marx, σην κάπως δογματική του φράσι. Άπό)

«Των πεπραγμένων δέ εν εδία τε και παρά δικαν άποήτων, οιδ' αν χρόνος, το πάντων πατήρ, δύναιο εδμεν έργων τέλος.» (Πινδ. Ο. Β'. 15)

Μιαν άκόμη περίοδον της ζωής της έρχεται να προσθέσει ή ανθρωπότης εις τη περίπλοκο και περιπετειώδη της ιστορίαν.

Άππλλαγμένη τώρα από τη νάρκωσι των αισθήσεων και τη θλόωσι του μυαλού, άπολογίζει ψύχραιμα τα «τεπραγμένα», οσα, δίκαια ή άδικα, εχει τελέσει μέχρι της τελευταίας στιγμής του χρόνου.

Τα εις όνομα του δικαίου έργα της εύρίσκει ισχνά και άσημαντα εις άπόδοσι, και, το χειρότερον, όπισθόβουλα και ιδιοτελή. Πόσον άνάξια της φαινονται για το έγώ της! Θα ήθελε να στρέψει πίσω του Χρόνον τον Τροχόν, για να έχει την ευκαιρία να παρουσιάσει κάτι πιο γενναίο και πιο εύρυσωπο! Άλλά, ο Χρόνος άδιάφορος συνεχίζει τον δρόμον του και τον ρυθμόν του.

Τα έργα της άδικίας ύψώνονται άπειρα και τρομακικά έμπρός της: Βλέπει ολοκάθαρα ν' άχνίζουν άκόμη τα όϊματα, με τα όποια ήδονιστικά έρράντιζε το πέρασμά της κ' έπότιζε τον δρόμον της! Διακρίνει τα έρείλια των ύψηλών σκέψων και ιδανικών, που δαιμονούληκτη έσώρευε παντού! Άκούει ν' άντηχούν οι φωνές, άνακτοί γόοι από άμε

σον ο περίπυστος πολιτισμός της άμυλλάται με τη χειρότερα βαρβαρότητα.

Η άγωνία—άγωνία μεγάλου ένόχου, πλαισιώνει το κίτινο πρόσωπό της! Πόσο θα ήθελε να χαθούν μέσα στα βάθη της Λήθης όλα αυτά τα σημάδια της ψυχικής της καταπτώσεως! Πόσο θα ήθελε να ασυσθούν με ένα εύρεγτικό σπόγγο τα έγκλήματα που τη βαρύνουν!.. Εύχη και Πόθος άνεκπλήρωτος.

Τα «πεπραγμένα εν δικα τε και παρά δικαν», τα έργα της δικαιοσύνης και άδικίας δεν άνήκουν πλέον εις την Άνθρωπότητα, άνήκουν εις τον «πατέρα πάντων» Χρόνον, τον φρουρό και θεματοφύλακά των. Όμως και αυτός «άποήτων οιδ' αν δύναιο θεμεν έργων τέλος», δεν θα εχει τη δύναμη να τα σβύσει και να τα παρουσιάσει σάν να μην ειλαν γίνει. Μένουν άνεξάλειπτα εις το βιβλίον του προς στιγματισμόν της αιώνιος!

Αν πράγματι ή ανθρωπότης θα ήθελε να υπογράψει, όχι με χέρι τρεμουλιαστό, και να σφραγίσει, όχι με καρδιά βαρύθυμο, την νέαν περίοδο της ζωής της, αν θα ποθούσε σοβαρά την επανόρθωσιν, ίδού ο Νέος Χρόνος που μόλις ανατέλλει, στίβος και στάδιο καθάρωατο, μέσα εις το όποιο θα έχει δλη την ίκαίρια και δύναμι ν' άνηθεί έλευθέρη, άλλ' εν νηθει έλευθερ, άλλ' εν νηθει έλευθερ

ΣΥΝΕΙΣΙΟΣ

Ο αντίλαλος της ζωής

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΑΣ ΚΙΝΗΣΗ

ΝΕΟΙ ΛΕΣΒΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

*Ελα καινούργιε χρόνε
έλα και Σύ,
άφου δέν γίνεται άλλοιως.

Ποῦθ' ἔρχεσαι ;
Ποῦ πᾶς; θά μείνεις;
* Η μή και εἶσαι βιαστικός;

Περάσανε πρὶν ἀπὸ σέ
και χᾶθηκαν,
χρόνοι πολλοί.

* Ἄλλοι μαζὺ μου
δοκῆμα φερθήκανε
και ἄλλοι καλοί.

Μὰ ἀπὸ ὅλων τους,
ἔναν ξεχώρισα
ποὺ δέν ξεχνῶ...

Τὴ πρώτη με φιλιὰ
τὴ μέρα ποὺ περάσαμε.
Και μ' ἔμαθε νὰ ἀγαπῶ.

* Ἐλα καινούργιε χρόνε
—σάν τι μοὺ ἔφερες ;—
έλα και Σύ.

Ποῖς ξέρει...
—Τὸν ἄλλον μὴν ἀντάμοσες;—
Πάμε μαζί.

N. A. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

ΕΥΧΕΤΗΡΙΑ

Τὰ καταστήματα ΣΟΥΒΑ-
ΤΖΟΓΛΟΥ καὶ ΒΑΚΙΡΤΖΗ
εὐχονται εἰς τοὺς πολυπληθεῖς
των πελάτας εὐτυχημένους ὁ
καινούργιος χρόνος 1935.

* Η Ἑλληνικὴ Ἐταιρεία Λιπα-
σμάτων.
* Η Ἑλληνοσοῦδικὴ Ἐται-
ρεία ΕΣΚΑΕΦ.

* Η Σουηδικὴ Ἐταιρεία DE
LAVÅL.

* Η Σουηδικὴ Ἐταιρεία ELLWE.

* Η Ἀμερικαν. Ἐταιρεία SIN-
GLAIR OIL.

* Η Ἀμερικαν. Ἐταιρεία R.C.A.
VIKTOR.

Διὰ τῶν ἀντιπροσώπων των
ΥΙΩΝ ΘΘ. ΙΩΑΝΝΟΥ, εὐχονται
εἰς τὴν πελατείαν των «Χρόνια
Πολλά».

— Ὁ ἐμποροπῆγος κ. Κ.
Σαλτογιάννης εὐχεται εἰς
τὴν ἐκλεκτὴν του πελατείαν
εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος.

— Τὸ Ἐργοστάσιον ὑποκα-
μίσεων τῶν «ΣΙΚ» Φωτίου
Πλάκκα εὐχεται εἰς τὴν πελα-
τείαν του χρόνια πολλά.

— Τὸ κεντρικὸν Ἀλαντοπω-
νικὸν Μικ. Φωμαΐδη
εὐχεται εἰς τὴν πελατείαν του
«Χρόνια Πολλά».

Ὁ στίχος

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Σάν ἦτανε μικροί κι' οἱ δύο
[τους παίζανε,
Αὐτὴ με τὴν κουκλίτσα τὴν νε-
[ρήνια

Και μ' ἔνα καραγιόζη αὐτός
[ποὺ γύριζε
Σὲ μιὰ κλωστὴ ἀπάνω μεταξένια,
Μὰ κάποτε, παιδιάτινα γινάτια,
Ἐνάναν τὰ παιγνίκα τους κομ-
[μάτια.

Σάν μεγαλώσαν, τὰ παιγνίδια
[τους τ' ἀλλάξανε,
Ἐπῆρε αὐτός τὴν κούκλα τὴν
[κερένια

Κι' ὁ καραγιόζης ἔμεινε στὰ χέ-
[ρια της
Σὲ μιὰ κλωστὴ ἀπάνω μεταξένια,
Στὸ νῆμα τῆς ζωῆς ποὺ αὐτὴ κρα-
[τᾶει,

Ὁ καραγιόζης κάνει τούμπες
[και γυρνᾶει.

Λάμπει ἡ χαρὰ στὰ μαῦρα της
[τὰ μάτια
Κι' ἡ ὄψη της ἀστράφτει γελα-
[στή,

Μὰ δπου κι' ἄν εἶναι θά κοπεῖ
[τὴ κλωστὴ
Κι' ὁ καραγιόζης θά γενεῖ κομ-
[μάτια.

T. ΜΩΡΑ-Ι-ΤΙΝΗΣ

Γιὰ νὰ μαθαίνετε Ὁ Δωδέκατος

Μαζὺ με τὸν παλιὸ χρόνο,
μᾶς ἀφῆκε χρόνους ἢ μᾶλλον
ὕψισαν και ὁ Δεκέμβριος μῆνας
ὁ ὁποῖος μολονότι εἶναι ὁ δω-
δέκατος μῆνας τῆς χρονιάς, ἐ-
πιμένει νὰ λέγεται... δέκατος !
Γιατί; Γιατί, τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ
Ρωμαῖοι ἐχώριζαν τὸ χρόνο σὲ
δέκα μῆνες ἦταν ὁ δέκατος μῆ-
νας τῆς χρονιάς ὁ Δεκέμβριος
ποὺ τὸν ὠνόμασε εἶται ὁ... νο-
μός του, ποὺ δέν ἦταν ἄλλος
ἀπὸ τὸν Ρωμύλο, τὸν κίτορα
τῆς Ρώμης.

Ἀργότερα ὁμως, ὁ Νουμάς
Πομπήλιος, ἐθεώρησε καλὸν νὰ
προσθήσει ἄλλους δύο μῆνες
στὸ ἔτος, τὸν Ἰανουάριον και τὸ
Φεβρουάριον και τοὺς ἐποποθέ-
τησε μάλιστα ἐπὶ κεφαλῆς τῶν
ἀρχαιοτέρων μηνῶν.

Ἔτσι ὁ Δεκέμβριος ὑπερθεώ-
ρη νὰ γίνει δωδέκατος, ἄν και
εἰς πείσμα τοῦ Νουμά, διετή-
ρησε τὸ ὄνομα του μέχρι σήμερα.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁ γενειορχι-
κιστὸν-θε-
κὸν καὶ ἄ-
πας, ποὺ
ἔχων πρὸ

Ὁ κ. Φώτιος Ι. Φωτίου
ἐχεται επισκέψεις.

Ἐθυμες Ιστορίες

Συζυγική Πρωτοχρονιά

* Η κυρία Σοφία, διάσημος
καυγατζοῦ, ποὺ ξεθέωνε τὸ σύ-
ζυγό της στὴ γρίνια, τὸν ὑποδέ-
χεται τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς
τῆς Πρωτοχρονιάς στὴν ἐξώπορ-
τα.

Με ἕφος ποὺ ἐπρόδιδε ὅτι ἦ-
ταν ἐτοιμὴ νὰ ξεσπάσει σὲ μπου-
ρίμι τὸν ρωτᾷ :

— Δέν πιστεύω, κακομοίρη,
νὰ μούρχεσαι χωρὶς νὰ μου φέρ-
νεις τὸ πρωτοχρονιάτικο δῶρο
μου !

— Σοφία μου, τῆς ἀπαντᾷ
καλοκάγαθα ὁ σύζυγος, σου τᾶ-
φερα. Σοῦ ψώνισα ἕνα ξευγᾶρι
παντόφλες, ἕκτακτο πρᾶμα !

— Παντόφλες; Δέν πᾶς νὰ
χαθεῖς κι' ἐσύ κι' οἱ παντοῦφλες
σου! Φέρε της εἰδὼ νὰ σου τις
χτυπήσω στὸ κεφάλι! Ἐφτά χρό-
νια παντοῦφλα, κάθε χρόνο σάλια
μπάλια μοῦ φέρεις τὴν Πρωτο-
χρονιά! Δέν ἔχεις ἐπὶ τέλους
λίγο γοῦστο νὰ διαλέξεις ;

Ὁ σύζυγος, τότε, ἔξω φορ-
νῶν, περὶ τὸ δέμα ἔξω στὴν
αὐλὴ και ὀρμὰ ἀποφασιστικά
μέσα στὸ σπίτι.

— Ἀκου, μωρή, νὰ σου πῶ !
Τὴ καλή ἐκλογή θέλεις νὰ σοῦ
κάνω, ἀφ' οὔ ἀπὸ σένα πρωτο-
κανα τὴν ἀρχή !

Οἱ πρωτοχρονιά- τικες εὐχές

Οἱ εὐχές ποὺ δημοσιεύονται
κάθε Πρωτοχρονιά σὲς ἐφημε-
ρίδες εἶνε πολλὲς φορὲς χαρι-
τωμένα ἀποκνημάτια τῆς ρωμέ-
τικης φαντασίας.

Ἰδοὺ, ἐπὶ παραδείγματι, μιὰ
ἀμίμητη πρωτοχρονιάτικὴ εὐχὴ
ποὺ δημοσιεύθηκε πέρσι σὲ ἄ-
θηναϊκὴ, ἄν ἀγαπᾶτε, ἐφημε-
ρίδα :

«Ὁ νεοσὶ παθῶν ἐξ ἀρη-
ρισοκληρώσεως νεοκώρος τοῦ
ναοῦ τοῦ Μοναστηριακοῦ, εὐχέ-
ται εἰς πολλὰ και εὐτυχὴ στοὺς
ἀγαπητοτάτους ἐνορίτας» !...

ΜΗ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΕΣ

Ὁ κ. Παναγιώτης Φωτίου
δέν δέχεται επισκέψεις ἐπὶ τῆς
Νέφ. Ἔτει.

— Ὁ Κορ και ἡ Κα Ἀντω-
τὴν Δημακοπούλου, Διευθυ-
τοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, δέν
θα δεχθοῦν επισκέψεις.

— Ὁ κ. Βασίλειος Ἰακώβου
δέν δέχεται επισκέψεις.

Ὁ κ. Ἀσπὸν Νικολαΐ-
δου δέν δέχεται επισκέ-
ψεις.

Ὁ κ. Αἰμὴν Καμαρός
δέν δέχεται επισκέ-
ψεις.

Ὁ κ. Φώτιος Ι. Φωτίου
ἐχεται επισκέψεις.

Ἄλλεγε κανέννας, βλέποντας
τὸν παραπάνω τίτλο, πῶς βρι-
σκόμαστε, ἄν ὀχι ἄλλου, τού-
λάχιστο στὴν Ἀθήνα και πῶς
θὰ μιλήσουμε γιὰ τὴ δεύτερη
ἢ τρίτη, ἔξω γῶ, Συμφωνικὴ
συναυλία ἢ γιὰ τὸ ρεσιτάλ κά-
ποιου ἄριτι μετακληθέντος ἐξ
Ἑσπερίας διάσημου μουσικοῦ.

Μὰ γιατί νάχομε τόσες ἀ-
βύσσους ἀπὸ τὴν ἐπαρχιακὴ μας
ζωή; Τάχα δέν εἶνε κάτι αὐτὸ
πλὴ ἐγινε και ποὺ γίνεται ἀπὸ
τῆς Χορωδίας μας και τοὺς ὀδη-
γούς της και δέν ἔχομε και
ἐλλείδεια καλῆτερα πρόμματα,
τὴ στιγμή ποὺ μᾶς ἔχονται
κάθε τόσο ἐλπιδοφόρα μαντάτα
γιὰ ἴδρυση Ὁδείου, Μουσικῆς
Ἀκαδημίας, καὶ τέτοιου τέλους
πάντων μεγαθηρίου;

Ὅσο γιὰ τὴ Χορωδία, πρέπει
νὰ ἐπαινεσομε τὴν πρόθεσιν,
χωρὶς νὰ ξεδιάσομε πλατύτερα
τὸ ζήτημα, γιατί τοῦτα τὰ λί-
γα ποὺ θὰ γοράνομε δέν ἀφο-
ροῦν τὴν ἀλλὰ-ευρωπαϊὰ μονο-
μερεῖς και ἀπομονωμένες προ-
στάθειες μερικῶν ἀρτίμων, ἀλ-
λὴ τὴ γενικὴ κατάστασιν τῆς
μουσικῆς μας—ὀχι κινήσεως—
ἀλλά...μουσικοῦ πελογομάτος.

Δὲ θὰ χρονοτριβῶμε γιὰ τό-
σο σὲ περ τοὺς προλόγους. Ὅ-
σο σκοπὸς μου σήμερα εἶνε νὰ μι-
λήσω γιὰ τὰ Κάλαντα.

Τὴ ἔγιναν, ἀδελφοί μου, τὰ
κάλαντα;

Τὴ ἔγιναν ! Καὶ δὲ σοῦ φθά-
νει τρεῖς και τέσσερες-μέρες ποὺ
μᾶς τὰ ψέλνουν λογιῆς-λογιῆς
καλαντιστᾶδες : μωρὰ παραφῶ-
να, γιαγλιαράδες με ἀξιώσεως
τετραφώνιας, μπουλοῦκια με
κισάρες και βιολιά;

Ἀκριβῶς λοιπὸν περὶ αὐτοῦ
πρόκειται, Οἱ μεσόκοποι δὲ μο-
ρεὶ νὰ μὴ θυμῶνται, στὰ πα-
λιὰ καλὰ χρόνια τῆς τουρκο-
κρατίας, τὰ κλασσικὰ κάλαντα
με τὸ μονότονον σκοπὸ ἀπάνω
σὲ βυζαντινὴ κλίμακα, με τὺς

δημοτικὸς στίχους και μάλι-
στα ἀτόφια μυτιλινοῦς :
«Σὶκω τσορὰ νὰ στολιστεῖς
νὰ πᾶς ταχὺ στὰ Φῶτα
ὅπου βαφτίσουν τὸ Χριστὸ
κι' εἶνε μεγάλη δόξα».

Εἰς ἀντάλλαγμα ἀκούμε σή-
μερα :

«Σήμερον τὰ Φῶτα και φασισμοὶ
και χαρὲς μεγάλες και ἀγισμοὶ
Ἅγιε Γιάννη Προδρόμο και Βι-
[φιστιῆ,
Ἐλα νὰ βαφτίσεις Θεοῦ παιδί».

Ὅσο γιὰ τὴ μουσικὴ ποὺ τὰ
συνοδεύει εἶνε ἀντάξια τῶν στί-
χων.

Στὰ παλιὰ μας παιδικὰ χρό-
νια ἀκούγαμε τὸ «Ἀη Βισίλη»
με καταπληκτικὴ προσοχή και τὰ
τραγοῦδια τοῦ ἀφέντη, τῆς
τσορᾶς, τοῦ γιούκα, τῆς κόρης
και τῆς παρακώρης εἶχανε γιὰ
μᾶς ἀληθινὴ σημασία μαγικῆς
προφητείας και κρατούσαμε τὴν
ἀνάσα μας μήπως και χάσομε
καμμ' ἄ λέξη.

Γιατί αὐτό ; Ὅτιε βέβαια ἐ-
πειδὴ εἶμασταν μωρὰ και βλέ-
παμε τὸν κόσμο με ἄλλα μάτια
ὅτιε γιατί ἐκείνης μονάχα τῆς
ἐποχῆς τὰ παιδιὰ νοιώθανε βα-
θύτερα ἀπὸ τὰ σημερινὰ.

Ἔγω τὴν ἐντύπωση αὐτὴ, ἐ-
κείνα τὰ χρόνια, τὰ κάλαντα ἐ-
βγαῖναν κατευθειάν—στίχος και
σκοπὸς—ἀπὸ τὴ ψυχὴ τοῦ παι-
διοῦ ποὺ τᾶλεγε και ματαῖν
ταυτόχρονα στὴ ψυχὴ τοῦ παι-
διοῦ ποὺ τᾶκούγε.

Ἦταν, γιὰ νὰ ἐξηγηθοῦμε
καλῆτερα, συνυφασμένα με τὸ
εἶναι τὴν ὄλιγκαιρο. Καταλάβαι-
νε τὰ λόγια, αἰστανόντανε τὴ
σημασία και τὰ ἔξέφραζε με
τὴν παιδικὴ του φρεσκάδα. Ἐ-
τσι ἀπλᾶ και εὐκολα μᾶς συνέ-
πειραν σάν εἶμασταν παιδιὰ
και μᾶς συγκινῶν και σήμερα
ἀκόμα.

Εἶνε γιὰ νὰ λυπᾶται κανεὶς
σήμερα τὰ παιδάκια ποὺ προ-
σπαθοῦν μάτια (δσα ἔχουν φι-
λότιμο) νὰ μάθουν τὰ καθα-
ρεύοντα ἢ δημοτικίζοντα ποιη-
τικὰ συνονθυλεύματα με τὸν
ἐμπερικὸ σκοπὸ τους και νὰ ἐπα-
νίστανται ἀκούοντας τὰ ἄλλα,
τὰ ἀφιλότιμα, (ῖως νὰ εἶνε πῶ
ἐλικρινὴ στὴ σημερινὴ μας κα-
τάντια) και ποὺ βιάζουσι ἄλλα
μπρός και ἄλλα πίσω, τῆς ἀ-
θλιότερες χεραγῆς γιὰ νὰ συ-
νοδεύουσι τοὺς λερμπαλικούς
στίχους, ποὺ συνέταξαν ποὺς
ἔξει ποιοὶ μοντέρνοιζοντες κῆ-
ροι. Τὸ δὲ χειρότερο τὰ διδά-
σκομε και στὰ σχολεία μας !

Γιὰ νὰ τελειώσομε τὰ πρό-
χροντα τοῦτα λόγια ἀπάνω σ' ἕνα
πολύπλοκο και κλειστὸ δέμα, θὰ
εἶχα νὰ συστήσω νὰ κίνουσι ἕνα
εἶδος προκαγᾶνδα, δσοι δὲ εἴ-
χαν τὴν δύναμη και τὰ προσόν-
τα, γιὰ τὰ παλιὰ τὰ Κάλαντα
και νὰ ἐξοστρατίσουν τὰ σημε-
ρινὰ.

M. M. — Π.

ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ & ΧΡΥΣΟΧΕΙΟΝ
ΝΙΚΟΥ ΤΣΟΡΒΑΔΕΛΛΗ
Κεντρικὴ Ἀγορὰ
(Παρὰ τὸ Πηγιάδι)

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ἐκ Πλατίνης, Πλατινῆ, χρυ-
σῆ, ἐπίχρυσα και ἀργυρᾶ.

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
μετὰ πολυτίμων λίθων,
μυρμαῖων, ἀδαμάντων, ρομι-
βινίων, σαπφειῶν κλπ. κλπ.
Εἶδη τραπέζης, ἐπιτόμουρα.
Κατάλληλα δια δῶρα.
Ἐθολογία τοίχων, τσέπης,
χειρῶς και ἐπιτραπέζια.
Καλλιτεχνικὴ κατασκευὴ ἐ-
πὶ παραγγελία κοσμημά-
των. Ἡγγυημένη ἐπισκευὴ
ὁρολογίων.

ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΙΩΑΝ. Κ. ΛΥΚΟΥΡΗ
ΔΗΛΩΣΙΣ
Τὰ θαλαμητῶν ἀτμόπλοιον

"ΜΑΡΙΑ Λ."
Ἀδελφὴ τῆς Ἐτηῆς Ἰανικῆς ἐπιθεωρήσεως
διακόπτει προσωρινῶς τὰ δρομολόγια του.
Ἐκ τοῦ Πρακτορείου

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΟΡΤΟΚΑΛΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται καθ' ἐκάστην ἐν τῷ Ιατρικῷ του Ἐνστὶ
Πολιτικοῦ Νοσοκομείου καὶ ἐνδὸν τοῦ ἀμη-
γορικοῦ γραφείου Σ. Σακελλῆ και Εὐστρ. Ἰλα-
μνέλλη 9-1 π.μ. και 3-7 μ.μ.

Ἀριθμὸς Τηλεφῶνου 4-22

ΧΡΥΣΟΧΕΙΟΝ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΟΦΙΑΝΟΥ
Πλησίον Φαρμακείου Ἀθ.
Γεωργιάδου

Ἰλευσιωτάτη συλλογὴ
κοσμημάτων.

Ἐκτέλεισις πα-
ραγγελῶν

"ΘΕΣΠΕΣΙΟΝ"
Ἐταιρεία ΠΡΑΓΜΑΤΑ
τὰ μόνυ διαδεδομένα ἀνά
τὰς Παγκοσμίου Ἀγο-
ρᾶς Ἑλληνικὰ ἐλαῖνλαδα
εἰς δοχεῖα.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Χίλια έτη μόλις έπαρκοῦν διὰ νὰ σχηματίσῃ οὖν ἕν κράτος· μία ὥρα δύναται νὰ τὸ κρημνίσῃ.
(ΒΥΖΩΝ)

ΔΕΣΒΙΑΚΑ Ἡ ΔΕΙΜΟΝΙΑΣ ΣΧΟΛΗ (ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ)

Δειμωνιάς Σχολή. Εἶνε τῶνομα ἑνὸς ἀντικείνου σχολείου πὸν ἐδρῆθηκε στὴ Δέσφω, στὴν ἐπαρχία τῆς Μήθυμνας, ἀνάμεσα Καλλονῆ καὶ Δάφναι, κοντὰ στὸ μοναστήρι τοῦ «Δειμωνῶς» ἀπ' ἐποῦ πῆρε καὶ τῶνομα, καὶ πού δὲν ὑπάρχει πιά σήμερα. Ὁσπου νὰ χτιστεῖ ἕως τὸ σκελετὸ ἀφ' αὐτοῦ, μεσολάβησαν χίλια ἐπὶ περιστασιακά, ἔγινε μεγάλος ἀγώνας, ἀναφεύ πόλεμος σωστός.

Τὰ ἱστορικά τοῦ θέλου νὰ σὰς δηγηθῶ, καὶ τὸ κάνω σὲ γενικὲς γραμμὰς, ἀφίνοντας στοὺς ἐιδικὸς τὶς λεπτομέρειες.

Τὰ εἰκονομικά τοῦ Πατριαρχείου δὲ ἔβρισκόντανε σὲ πολλὴ καλὴ κατάστασι, καὶ στὰ 1880 μὲ 81 ὁ Πατριάρχης ὁ Ἰωακείμ ὁ Γ' ἔβγαλε φερέτὰ καὶ ζήτουσε τὸ ἕνα τρίτο ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα τοῦ μοναστηρίου τοῦ «Δειμωνῶς» καὶ τῆς «Μυραινιῶτισσας» (1). Τὴν ἀπαίτησι τοῦ Πατριαρχείου, κοντὰ στὸ νού, δὲν τὴν εἶδανε μὲ καλὸ μάτι οἱ καλογέροι, δὲν εἶτανε γιὰ νὰ τὴν ἀκούσει καὶ ἡ ἐπαρχία τῆς Μήθυμνας. Ἀρχίζε νὰ γίνεταὶ τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, νὰ μιλιέται πλατιά. Ἀνάστασι ἡ ἐπαρχία δλόκληρη. Ζήτησε τὴ βοήθεια τοῦ Ζαφειράκη τοῦ Ὑπανδρεβμένου. Λέσδιοσ. Πρόσωπο σημαντικό. Πρόεδρος τοῦ Πρωτοδικείου Χίου τὴν ἐποχὴ ἐκείνη (2). Τοῦ τὰ γράφανε «Ἔλα μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σὶ καὶ τοῦ ζη-

τούσανε τὴ συμβουλή τοῦ. Ὁ Ὑπανδρεβμένος, δυσχερατισμένος τότες μὲ κάποιο Χιώτη ἐπίσημο καὶ θέλοντας ἀκόμη νὰ φανεῖ χρήσιμος στὴν ἐπαρχία τοῦ, ἀφίνει τὴ Χιὸ καὶ ἔρχεταὶ στὴν πατρίδα τοῦ, τὸ Μόλιθο. Μαζέβρονται τότες ἐκεῖ εἰς μεγαλοσιάνοι ἀπὸ τὰ γύρω χωριά νὰ σκεφτοῦνε τί πρέπει νὰ γίνετ. Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς ὁ Ὑπανδρεβμένος. Συζητήσανε τὸ πρᾶμα, μελέτησαν προσεχτικὰ τὴ δικηλικὴ τοῦ Ἀγ. Ἰγνατίου, καὶ βρῆκανε τὴν ἀπαίτησι τοῦ Πατριαρχείου ἔλους διόλου παράλογη. Σκέψτηκαν πῶς μὲ τὰ εἰσοδήματα πὸν ζήτουσε τὸ Πατριαρχεῖο θὰ χιζέσανε ἀνώτερο σχολεῖο, ἐποῦ νὰ φοιτοῦνε τὰ παιδιὰ τῆς ἐπαρχίας, καὶ νὰ μὴν ἀναγκάζονται πρᾶμα δύσκολο γιὰ τοὺς φτωχοὺς—νὰ στέλλουνε τὰ παιδιὰ τους στὸ μακρὶνὸ γυμνάσιο τῆς Μυτιλήνης. Ὅλοι μ' ἕνα στόμα εἶπανε νὰ στείλουνε ἀναφορὰ στὸ Πατριαρχεῖο καὶ νὰ φωνάζουνε γιὰ τὰ διὰ πὸν τοὺς γίνεταν. Κρατὸ ἀνέγραψε τῆς ἀναφορᾶς μὲ ἡμερομηνία 4 τοῦ Ὀχτωβρίου τοῦ 1881. Γράφουνε στὸν Πατριάρχη πῶς τοὺς εἶνε ἀδύνατο νὰ συμμορφωθοῦνε μὲ τὴν διαταγὴ τοῦ, ἐδίωξι αὐτὰ ἀντιβαίνουσιν εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς Ἱεράς Διαθήκης τοῦ Ἀγ. Ἰγνατίου καὶ τῶν Συγγιλιῶδων Γραμμάτων, τῶν καθιευκινουμένων μέχρι τοῦ τελευταίου Συγγιλιῶδου Γρηγορίου τοῦ Γ' καὶ τῶν προνομιῶν τῆς Ἱ. Μονῆς, τῶν ἐπικυρουμένων καὶ ὑπὸ τοῦ φερμανίου τοῦ αἰδίου Σουλτάν Σελῆμ τοῦ Β'.

Καίτοι οὕτως ἄν ἀνεχώρηθε καὶ λοιπὸν οὐδεμίαν ξένην ἐπέμβασι, ἀντιβαίνουσιν εἰς τὸ ἀρχήθεν καθεστῶς, τὸ ὑπαγορευόμενον ὑπὸ τῆς Διαθήκης τοῦ κτιτοῦ τῆς Μονῆς καὶ τῶν Συγγιλιῶδων γραμμάτων τῶν περιφρορούμενων καὶ διακινουζόντων τὰ ὑπ' αὐτῆς ταύτης ἐντεταλμένα, καὶ ὑπὸ σουλτανικό φερμανίου χορηγούμενα καὶ ἐπικυρουμένα εἰς αἶωνα τὸν ἀπαντα».

Ἐξέτασε τῶν ἀνεχώρηθε καὶ λοιπὸν οὐδεμίαν ξένην ἐπέμβασι, ἀντιβαίνουσιν εἰς τὸ ἀρχήθεν καθεστῶς, τὸ ὑπαγορευόμενον ὑπὸ τῆς Διαθήκης τοῦ κτιτοῦ τῆς Μονῆς καὶ τῶν Συγγιλιῶδων γραμμάτων τῶν περιφρορούμενων καὶ διακινουζόντων τὰ ὑπ' αὐτῆς ταύτης ἐντεταλμένα, καὶ ὑπὸ σουλτανικό φερμανίου χορηγούμενα καὶ ἐπικυρουμένα εἰς αἶωνα τὸν ἀπαντα».

Ὁ Πατριάρχης, ὅστερ' ἀπὸ τὴν παλληκαρὶα ἀναφορὰ τῆς ἐπαρχίας, βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι. Γράφει καὶ διατάζει νὰ συμμορφωθῶνε. Ἀφτοὶ τὸ χάδι τοῦ. Γιὰ νὰ τοὺς τρομοκρατήσῃ, ἀφορίζει τὸν Ὑπανδρεβμένο καὶ μερικὸς ἄλλους ἀκόμη. Ὅμως καὶ μ' αὐτὸ δὲν κατάφερε τίποτε. Στὶς 9 τοῦ Σηβρίου τοῦ 1882 ἀρχίζει τὸ χτίσιμο τοῦ σχολείου. Ὁ Πατριάρχης λύσσαξε πιά τότε κυριολεκτικὰ. Ἐχε μὲ τὸ μέρος τοῦ τὸ Λεσπίου τῆς Μήθυμνας, τὸ Νικηφόρο Γλυκά, φτενορὸ καὶ πεσματάρη (3), καὶ κληρικὸ μὲ δικητικὰ καὶ πλατιά μόρφωσι (4). Ἐχε ἀλληλογραφία μαζὶ τοῦ καὶ σκέφτοτανε μὲ ποῖν τρόπο νὰ τιμωρήσουνε τοὺς ἐπαναστάτες, νὰ μπεδίσουνε τὸ ἔργο καὶ νὰ τὰφήσουνε στὰ μισά. Ὁ Γλυκᾶς ἐτοιμάζετα. Σκοπὸς τοῦ τὰ νὰ κλάθει τὰ μοναστήρια, νὰ γίνετ κύριος τῆς περιουσίας, καὶ ἔτσι νὰ μπορεῖ λέφετερ νὰ κάνει τὰ θελήματα τοῦ Πατριαρχίου. Κατορθώνει καὶ παίρνει μὲ τὸ μέρος τοῦ μερικῶς κα-

(1) Γι' αὐτὰ κοιτάξτε τὸ ἀξιόλογο ἐπιλόγιστὸν τὸν Στάθβου Καρυσθῶν. Τὰ εἰς Καλλονῆ τῆς Δέσφου ἱερά σκουροπυρηνικά κατ' ἐπαρχιακά μοναστήρια τοῦ Ἀγίου Ἰγνατίου, Ἀρχιεπισκόπου Μήθυμνης, ἐν Κων/πόλει 1900.

(2) Γεννήθηκε στὸ Μόλιθο στὰ 1832. Πάθανε στὰ 1896. Ἀπὸ ἀρχοντική γενιά. Σπούδασε στὸ Ἀστρονομικὸν Λύκειο τῆς Πόλης (Γαλατῆ Σερῆ). Ἐγράψε, ζώντας στὴ Δόντρα, τὴ «Ζηνοβία», ἰθροκλαστικὸν μυθιστόρημα, σὰ δὴ τότες καὶ τὴν ἑπὶ τὸν ἕρπον ἠμερομηνία (1872—1876). Τὸ ἔργο αὐτό, βιβλιακὸν δὲν ἔχει μεγάλη λογοτεχνικὴ ἀξία. Δείχνει ὅμως τὴν ἐκπαιδευτικὴν πολυμάθειαν τοῦ συγγραφέως. Μᾶς χρεῖσαι ἐπίσης μετέφρασι τοῦ «Ἰεροκλή τοῦ Ἀποκαταστασιοῦ Χατί—Χουμίου» (καὶ ἔχι τοῦ τοῦρκικοῦ Καταστασιοῦ, ὅπου σημαίνει κάποιος διοργάνος τοῦ), τυπωμένη στὴ Σάμο στὰ 1856. Χάρηκε σπουδαία ἀξιώματα καὶ ἀπόλαξ μεγᾶς τιμῆς. Χρημάτιος Γραμματικὸς Ἡγεμόνας στὴ Σάμο. Μουσταφίης (ἠτομαρξή) στὴν Καλλιπόλιν καὶ Ἀδριανούπολιν. Ἀκλόουθε Ἀγγλικῆς Προξένος στὴ Δόντρα. Πρόεδρος Πρωτοδικείου Χίου. Βουλευτῆς Ἀττικῆς τοῦ πρώτου Σύνταγμα (1876). Φυσιογνωμία δυνατὴ καὶ πρωτότυπη. Πατριῶτης μεγαλόκαρδος. Γεμάτος δράσι καὶ φωτιά. Ἐχω βίβησι μου ἕνα γράμμα τοῦ Βλαδίου Γαβριηλίου σταλμένο στὸν Ὑπανδρεβμένο στὶς 21 τοῦ Ἀπρίλι τοῦ 1877. Ὁ Γαβριηλίδης ἔβγαξε τότες στὴν Πόλιν τὴ «Μεταρρύθμισι». Κι ὁ Ὑπανδρεβμένος εἰτανε τὸν κεντρὸν ἐκεῖνο βουλευτῆς, καὶ ἔβρισε καὶ αὐτὸς στὴν Πόλιν. Ὁ ἔροχος δημοσιογράφος καὶ ἐξαιρετός ἀνὴρ τὸν παρακαλοῦσε γιὰ κάτι, καὶ ἀνᾶμσοσ ε' ἄλλα τοῦ ἔγραψε καὶ τοῦτα: α' Ἡ γνωστὴ μοι φιλοπατρία Σας καὶ τὸ ζῆτρον ἀνδιαφέρων, ἐπερ ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀφίσεώς Σας ἀδείξατε εἰς τὸν τόπον, μοι παρέχουσι τὴν ἐλπίδα ἐστὶ καὶ τὴν ἀνοχλήθειαν ταύτην θέλατε εἰσάγετε οὐχὶ δυσχερῶσ. ὄντας σουλατικῆς, γλύτωσε χιλιάδες Ρωμηοὺς ἀπὸ τῆς στρατολογίας. Εἰτανε τότες ὁ Ρουσσουρικὸς πόλεμος. Ὁ Σουλτάνος ἤθελε σφῆσαι καὶ καλὰ, νὰ στρατολογήσῃ καὶ τοὺς Ρωμηοὺς. Ὁ Ὑπανδρεβμένος μίλησε στὴ Βουλῆ, σὰ φίλος τὰχα τῆς Τουρκίας, καὶ τόνισε πῶς ἀφ' αὐτοῦ δὲν εἰτανε σωστό νὰ γίνετ, γιὰτὶ θὰ ἔβλαψτε, χωρὶς ἄλλο, τὴν Τουρκίαν. Οἱ Ρωμιοί, εἶπε, ἢ θὰ χτυποῦσανε κάτω τὰ ἐπὶ καὶ φέθγαν, ἢ θὰ πηγαίνανε νὰ βοηθήσουνε τοὺς Ρωσσοσ. Ὅσοι τὸν ἀκούσαν νὰ μιλεῖ ἐκεῖνο τὸ βράδι στὴ Βουλῆ, λέγανε πῶς ἔθαχε κακὰ ἐμπερβέματα μὲ τὸ Σουλτάνο. Ὁ Σουλτάνος ὅμως ἐφαριστιθῆκε τῶσο πολὶ ἀπὸ τὴν ὁμιλία τοῦ, βρῆκε τῶσο σφᾶ καὶ βαριά τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ, πῶδ ἀρχίσε πρώτος ἀφ' αὐτοῦ τὰ χρονοκρήματα. Ὑποκιτῆς ὅσο λίγοι. Φίλος στενός τοῦ Ἀμπετιν καὶ τοῦ Κεμᾶλ Πασᾶ, τοῦ πολιτικοῦ καὶ συγγραφέως. Ἀφῆσε μισοτελειωμένον Τουρκο-αραβο-περσικὸ-ἑλληνικὸ Λεξικό.

(3) Παλιολαδίτης. Τῶνομά τοῦ Γρηγόριος. Γιὰ τὸ θᾶρος καὶ τὴν παλληκαρὶα τοῦ τὸν εἶπανε Παπαφλέσσα. Χρημάτιος καὶ δασκάλος στὸ Μόλιθο. Ἀπὸ καὶ πῆγε στὴ Μασσαλ. Κατόπι στὴν Ἀμερικῆ, ἐποῦ καὶ πᾶθανε.

(4) Ἡ κομπολιὸς αὐτῆ εἶνε πτενούσα τοῦ διαμερισματος Καλλονῆ καὶ καθέτρα τοῦ Μητροπολίτου Μήθυμνης. Συγκείτα δὲ τὸ διαμερίσμα τοῦτο ἀπὸ τὰ ἐξῆς ἐπὶ μέρη: Ἀχρωὶν (ἢ Ἀχρωάνα), Δάφναι, Σουμμερτα, Τζουμακίλ, Ἀργιανά, Κράμι, Παπανᾶ (βλ. περ. Σαμφῶ Μυτιλήνης, τ. Α' (1881), σ. 194). Κατόπι ὁ Ἀχρωάνας πῆρε τῶνομα Καλλονῆ.

(5) Πολιτικός καὶ δραματικός συγγραφέας. Προσωπικός φίλος τοῦ Δημ. Βερναρδάκη. Τὸν εἶπανε «Βιχτιρὸν Ὀυγκῶ τῆς Τουρκίας» (βλ. Μ. Μ. Μιχαηλίδη: Βίος καὶ Ἔργα Δημοκρίτου Ν. Βερναρδάκη, ἐν Μυτιλήνῃ 1909, σ. 49.)

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Ἀγάπες πρώϊμες, ὄψιμες, ἀλαργιοὶ καιροί,
τώρα καὶ χτὲς, πληγῆς, χαρῆς, ὦ ριζικὰ τοῦ κόσμου,
κ' εἴσετ πὸν κάποιον ζῆσατε, καὶ λιώνετε νεκροί,
κ' εἴσετ μὲ μάτια ὀλάνοιχα πὸν ζῆτε ἀκόμα ἐμπρός μου,
Πατρίδα μου, πατρίδες μου, θύμωσες, τόποι, νιάτα,
κ' εἴσετ ὄνειρα ἀστρεχτα, κ' ἡ ἐλπίδα ἐοῦ, καὶ ὁ τρόμος
κ' ἡ ὀρμή κ' εἴσετ πὸν ἀπάνθησα καὶ οὐτύχα στὴν στρατά,
ἡ καρβαλλάρης στῆς ζωῆς τὸ διάβα ἡ πεζοδρόμος,
Καρποὶ πὸν μαραγκιάσατε κ' εἴσετ βλαστοὶ δροσᾶτοι,
φαντάσματα καὶ πλάσματα, χαρίστρα μου ἢ ψυχὴ.
Τῆς ρήγισσας Πρωτοχρονιάς μεσοτὶ εἶνε τὸ παλάτι,
διαπλάτα σὰς ἀνοίγετα, καὶ πλοῦσοι καὶ φτωχοί.
Ρῆγας κ' ἐγώ, στὸ ἐρημικὸ νησί μου πάντα, ὀρίζω
τὸ θησαυρὸ πὸν δίνεται, καὶ δὲ θε νὰ στερέφει.
— Ξῆνοι, δικοὶ μου, φίλοι μου κ' ὄχτροί μου, σὰς χαρίζω
τὴ λυρικὴ μου σκέψη!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Σουλτάνος πολεμικὸ μὲ τὸν ὀπασιτιστὴν τοῦ Ἰσά στὸ Μόλιθο νὰ συλλάβουνε τὸν Ὑπανδρεβμένο. Ὁ ἐρημίτης τῆς Μήθυμνας τοῦ εἶπε τὰ καθέκαστα, πῶς σκοπὸς τοὺς εἶτανε νὰποχτήσῃ καὶ ἡ ἐπαρχία ἀνώτερο σχολεῖο, καὶ πῶς: ἔλα τάλλα πὸν λέει ὁ Γλυκᾶς εἶνε διαβολὲς καὶ συκοφαντες. Ὁ ὀπασιτιστῆς τοῦ Σουλτάνου, τετραπέρματος ἀνθρώπος, μπῆκε ἀμέσως στὴν ὕποψη, ἐσφιξε θερμά τὸ χέρι τοῦ Ὑπανδρεβμένου γιὰ τὸ μεγάλο ἔργο πὸν καταπατάσθηκε, γύρισε στὴν Πόλιν, καὶ ἔβαλε τὰ πρᾶματα στὴ θέσι τοῦ.

Στὶς 20 τοῦ Νοέβρη τοῦ 1883 τὸ σχολεῖο εἶτανε πιά σχεδὸν ἔτοιμο (8). Ὅσοι πρωτοστάτησαν γιὰ τὸ χτίσιμό τοῦ ἔγραψαν στὸν Πατριάρχη καὶ τοῦ λέγανε πῶς: εἶνε πιά καιρός νὰλλάξετ γίνωμὴ καὶ νὰ μολογήσει τὸ δικίον τοῦ. Ἀπὸ τὸ γράμμα πρὸς τὸν Πατριάρχη ἀντιγράφου τὰκόλουθα: «Τελεστέμενον πλέον γεγονός! Ἡ ἀνεγερσις δηλονότι τῆς Δειμωνιάδος Σχολῆς, τοῦ λαμπροῦ τούτου καὶ περιφανοῦς ἀνακτόρου τῶν Μουσιῶν, ἐπερ καθωρατίζει τὴν ἐπαρχίαν ταύτην, ἔξ ἐο, ὡς φωταβόλου ἑστίας, διατελέσουσι ἐκπεμπόμενα καθ' ἑλῆν τὴν ἐπαρχίαν αἱ θαλπνῆροιο καὶ ζωογόνου τῆς θεοοδοῦτου παιδείας ἀκτίνες, καὶ ἔξ ἐο, ὡς πηγῆς ζωηροῦτοῦ καὶ διαγωγῆς, ἀναβλύσουσι τῆς εὐσεβείας τὰ ἄδολα νόματα καὶ ποτιοῦσι τὴν ἠθικὴν διψῆ τηκομένην καὶ αὐχμῶσων, γόνιμον ἄλλως καὶ λιπαρὰν ταύτην γῆν».

Γιὰ τὸ χτίσιμο τῆς ἀσημένια ἔξεδειχθησαν γοῦ 800 λίρες 144,144

Σπύρος Ἀναγκῶστω (9) καὶ Στάθβρος Ζερβῆς, ὁ Πολιτικῆς Στρατῆς Κουκουνιῆς, ὁ Ἰωάν. Ἀγκυλίδης (ἀπὸ τὴν Κοζάνην), ὁ Παναγ. Μικρῆς (ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη), ὁ Ἐφθύμιος Ἀγριτέλης (10) (ἀπὸ τὰ Παράκοια) καὶ ἄλλοι. Ἀφτοὶ πληρώνόντανε ἀπὸ τὸ ταμεῖο τῆς Μονῆς. 40—60 λίρες τὸ χρόνο.

Δασκάλου χρηματίσανε ὁ Ἰ. Χατζησταθράκης (ἀπὸ τὸ Κεράμι), ὁ Καλλονιάτης Στάθβρος Καρυσθῶν (11), ὁ Παναγ. Βερβερίδης καὶ ἄλλοι. Ἀφτοὶ πληρώνόντανε ἀπὸ τὴν Κοινότητα.

Ἡ Σχολὴ λειτουργήσε ὡς τὰ 1914 καὶ χρησίμεψε τότες ὡς ἄσυλο στοὺς πρόσφυγες. Ἐρεπουμένη. Ὁ Ἠγούμενος Νεχτάριος τῆς χαρίζετ ἐπὶ δμοσίαι, καὶ ἀφ' αὐτοῦ προσφέρει τὸ ὀλικὸ γιὰ τὸ χτίσιμο τοῦ κοινοτικοῦ σχολεῖοῦ Καλλονῆς. Θεμελιώθηκε στὰ 1923. Μαζὶ δημοτικὸ καὶ ἡμιγυμνάσιο.

Κ. Μ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

(9) Ἐξοριστός λόγιος. Μᾶς χρεῖσαι ἕνα λαμπρὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἐργο τὰΔεσβιανὰ ἢτοῦ Σουλλοῦ λαογραφικὸν περὶ Δέσβου πραγματειῶν, ἐν Ἀθῆναις 1903. Ἡ ἐργασία τοῦ αὐτοῦ ὑποβλήθηκε στὸ γλωσσικὸ διαγωνισμὸ τοῦ 1903 καὶ πῆρε τὸ πρῶτον βραβεῖο τῆς ἰλλουστρῆς Ἐταιρείας. Κριτῆς ὁ Ν. Γ. Πολίτης, ὁ Κ. Ζήσιος, ὁ Κλ. Στεφάνου, κ' ὁ Γ. Ν. Κατῆλδῆκης. Ὅταν ὁ Kretshmer, περιελάκουστος καθηγητῆς τῆς γλωσσολογίας στὸ Πανεπιστήριον τῆς Βιέννας, ἦρε στὴ Δέσφω στὰ 1901 μὲ σκοπὸ νὰ μαζώξῃ γλωσσικὸ ὀλικὸ γνῶρις τὸν Ἀναγκῶστω καὶ συνεργάσθηκε στενά μαζὶ τοῦ. Ἐδωσατο Γερμανὸ γλωσσολόγο ἀρκαλί: στὸ κα παρκαῖτια, καὶ «Der hentige perlophismos = dialekt» (1905) μιλεῖ ἰστορικὰ γιὰ τὸ λέσδιο σχολάρχου. Ὁ Ἀναγκῶστω δημοσιέψε στὸ «Δεικωλογικόν Ἀρχεῖον τῆς Μῆσης καὶ Νέας Ἑλληνικῆς» καὶ στὴ «Καραγγῆ» τῆς Μυτιλήνης ἀρκετὰς ἐμελέτες τῶν μὲ γλωσσικὸ καὶ λαογραφικὸ περὶ αὐτοῦ. Πᾶθανε στὰ 1916.

Πᾶθανε ὡς βοηθὸς ἐπίσκοπος ἕντ Ἀραβίας Γερμανοῦ στῆς ἕλῆς ἡλικίας στὰ 1922.

Ἀρσὶος τὸ διδῆλο γιὰ τὰ Καλλονῆς. Ἐφῆσε κατ' ἐπαρχιακά τρα-

(3) Πιστὴ εἰκόνα τοῦ Γλυκᾶ μᾶς εἶνε σ' ἕνα ἀνέκδοτο τραγοῦδι τοῦ Ὑπανδρεβμένου. Σάτυρα τσουχτερῆ καὶ κληρῆ. Θυμίζει ἀνάλογα χτυπήματα τοῦ Ἀλέξ. Σούτσου.

(4) Δὺο ἔργα τοῦ φέρνουνε τοὺς τίτλους: «Ἐνηκλιαστικὸι Λόγοι καὶ Ἄμιλλαι κατὰ Λόγοι ἐπιτάφιοι καὶ πανηγυρισμοί», ἐν Κων/πόλει 1886—1887. Δημοσίεψε ἐπίσης στὸ Β' τόμο τοῦ «Ζωγραφείου Ἀγῶνος» συλλογῆ ἰδιωματικῶς λέξεσ τῆς πατρίδας τοῦ, μὲ τὸν τίτλο: «Λεξιλόγιον Ἰμβροῦ».

(5) Παλιολαδίτης. Τῶνομά τοῦ Γρηγόριος. Γιὰ τὸ θᾶρος καὶ τὴν παλληκαρὶα τοῦ τὸν εἶπανε Παπαφλέσσα. Χρημάτιος καὶ δασκάλος στὸ Μόλιθο. Ἀπὸ καὶ πῆγε στὴ Μασσαλ. Κατόπι στὴν Ἀμερικῆ, ἐποῦ καὶ πᾶθανε.

(6) Ἡ κομπολιὸς αὐτῆ εἶνε πτενούσα τοῦ διαμερισματος Καλλονῆ καὶ καθέτρα τοῦ Μητροπολίτου Μήθυμνης. Συγκείτα δὲ τὸ διαμερίσμα τοῦτο ἀπὸ τὰ ἐξῆς ἐπὶ μέρη: Ἀχρωὶν (ἢ Ἀχρωάνα), Δάφναι, Σουμμερτα, Τζουμακίλ, Ἀργιανά, Κράμι, Παπανᾶ (βλ. περ. Σαμφῶ Μυτιλήνης, τ. Α' (1881), σ. 194). Κατόπι ὁ Ἀχρωάνας πῆρε τῶνομα Καλλονῆ.

(7) Πολιτικός καὶ δραματικός συγγραφέας. Προσωπικός φίλος τοῦ Δημ. Βερναρδάκη. Τὸν εἶπανε «Βιχτιρὸν Ὀυγκῶ τῆς Τουρκίας» (βλ. Μ. Μ. Μιχαηλίδη: Βίος καὶ Ἔργα Δημοκρίτου Ν. Βερναρδάκη, ἐν Μυτιλήνῃ 1909, σ. 49.)

ΛΕΣΒΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Γ. ΔΙΑΚΟΥ: "ΠΟΙΗΜΑΤΑ"

ΜΥΤΙΑΛΗΝΗ 1934

Τώρα τηλεφώνησε στο σπίτι μας παρουσιάστηκαν, για πρώτη φορά από τις εφημερίδες δύο τρεις νεότατοι, που νέος όπως φαίνεται, ποιητές. Δεν πρέπει όμως όλοι πιστεύουν τοιαύτα χρόνια, σχεδόν αδίσταχτα πώς ή λυρική ποίηση ξόφλησε πιά, να διακρίνουν απάνου σ' άφροδες τη χρωματική της. Γιατί και στην πιο μεγάλη της άνθηση δε λείψανε οι πρόχειροι και άνοστοι ποιητές. Στην εποχή μας όμως έββαια με τις αλογάριστες απατηλές και με τα χλιστοπροβλήματά της, να κάθονται νέοι που δεν έχουν, ούτε τη σχετική γιατρό το ζήτημα κατάρτιση, και το κυριώτερο ούτε το παραμικρό ποιητικό ταλέντο, και να χάνουν τον καιρό τους με συζητήσεις πού κακιάς ώρας και της πιο ρηχής διανοητικότητας, είναι κάτι παραπάνου κι' από παθολογικό.

Μέσα σ' έλους άφροδες και σχεδόν τον ίδιο καιρό, χωρίς άλλη σύμπτωση κι' άφορμή για σύγκριση, ένας μ'α, έκανε να τον προσέξω, κι' από τις έτη-μερίδες όπου πρωτοδημοσίεψε κι' άφροδες και τώρα τηλεφώνησε με μια συλλογή του, ο Γιώργος ο Διάκος, με τα 23 του χρόνια, την τακτισμένη διάθεση, με το βασιγιστισμένο του ύφος και με τα Κάλθεια και λιγάκι παρεξήτονα έλληνικά του.

«Με βλέφαρα θωριά με σκέψη μουπική, ανήμπορος το θρίαμβο της αγγής να χαιρετίσει»

Έτσι και μ' ένεκε μοναχά καθόν άνα-σασμό» (σελ. 16),

όπως χαρακτηρίζει κι' ο ίδιος τον έαφτό του. Είναι 5-6 μήνες που τυπώθηκε η συλλογή του «Ποιήματα» και δε μετακινώ που γράφω γιατμήν τόσο άργά γιατί η πτώση άφρο-τού καιρού δυνάμωσε την έαφ-τή μου. Ο Διάκος με τα 23 ποιήματά της συλλογής του δείχνει ποιητής πώς έχει σκαρπ σωστό ποιητή και γιατμήν του άξίζει, κατά τη γνώμη μου, ή αλήθεια εσο μπορεί κανείς να την περ-καί, να την άποδείξει σ' ένα κρι-τικό σημείωμα σαν άφρο.

Ο άναγνώστης πού ξαίρει λι-γο πολύ την νεοελληνική μας ποίηση, δε μπορεί παρά να βγάλει, σά διαβάσει τους στί-χους του Διάκου, το συμπέρα-σμα πώς ε ποιητής του έχει έ-πηρεαστεί καταπληχτικά από τον Καρυωτάκη, ως ένα σημείο κι' από τον Καβάφη και πώς χυμωτικά του ποιήματα είναι ταίριασμα. Εξωφάνους Μπων-γνώστης άφροδες (βελήθη) δε άνα-ψει έτσι χωρίς εξήγηση το σά-πέρασμά του άφρο, θ' άδικήσει, πάλι και τον ποιητή και το βί-βλιο. Η ποίηση του Διάκου μπο-ρεί να θυμίζει Καρυωτάκη, εινε όμως επίδραση, με νή σημασία της λέξης, τική τους άφρο. Διάκος αν ατερεθί, τάκη πο-γράφ

Διάκου δε θά τη ζητήσει κανείς στις έξωτερικές και έξω-πτες έντύπωσης του ματιού ούτε στις έφροδες ψυχικές συχίνη-σες. Εινε από τις πιο ύποκει-μενικές και αποκλειστικά άτο-μικές, γεμάτη έξωτερική πλο-κή και δραματική σύγκρουση. Το «άνθρώπινο κοπάδι» τόν έν-διαφέρει τόσο μοναχά όσο γιατί θά περάσει άνώφελα από πάνω του το φεγγάρι και τίποτ' άλ-λο, κι' άφρο σ' ένα μοναχά στίχο, στή σελ. 15.

Τό γόρισμα όμως της ύπο-κειμενικής, όπως τη λένε, ά-φρος ποίησης του, το βλέπει και το άναμετρά ο ποιητής από την πιο σωστή του και την πιο ποιητική του μεριά τις πιο έπτες φορές. Πού άν είταν έτσι: άνά-λογα κι' ελα τ' άλλα τα ρυθ-μικά, τα φραστικά, τα έφρα-στικά και γενικά τα λογοτεχνι-κά του μέσα θάκανε να μη μοιά-ζει καθόλου για πρωτόγαλτο άφρο το βίβλιο.

ΝΕΟΙ ΛΕΣΒΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Θ Λ Ι Ψ Η

Κι' είδα τη μέρα πάλι πού έδινε και τα κρινάκια άργά πού κλείσαν, καρτερικά στή νύχτα μόνα τους και παρηγόρια έντός μου έχυσαν.

Κι' έτσι κι' άπόψε μιά κι' άπόμεινα μόνος στήν άδεια κάμαρά μου, τήν πλέρια θλίψη μου φρονίμεψα μέσα στήν έρημη καρδιά μου.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΚΑΡΙΠΗΣ

«Ηγλώσσα, καλοίστιχοι του δεν είναι σύμφωνοι, κατά τη γνώμη μου, με την καθαρότητα ποιητική άφρο που κλείνει μέσα του το βίβλιο. Είναι πρόχειροι και ά-νώμαλοι σε πολλές μερίδες, και άρρυθμοι άκόμα πού και πού. Το ταλέντο δεν πρέπει να γένε-ται αίτια να ξεγελιέται κανείς και να μένει άδιάφορος προς τη γνώση και τη μάθηση πού χρειάζεται για τη δουλειά του, πού πρέπει να φαίνεται, στο ά-γλυνο κι' άκόμωτη κι' αν είν-αι, άκόμα και μέσα σ' ένα πρωτόλειο. Όχι επίδειξη γώ-σης βέβαια παρά άπόδειξη άγω-γής για το πιο γνωστικό και το πιο φωτισμένο παρουσιασμα του έργου πού καταπιάνεται να γρά-ψει κανείς. Γιατμήν δε μπορεί να καταλάβω για ποιούς—όχι δασκαλικούς έδω—παρά καθά-ρια αισθητικούς λόγους, άφισε άπεράσουμε μέσα στο βίβλιο μοναχά διάφορες έκείνες, όχι κορυφαίες—παρά και σκρα-τικές—έπτες δ-

τικός μας λόγος έκανε θάματα και ή νεοελλ. μας ποίηση έφτα-ξε σ' έναν υπερτέλειο γλωσσικό πλούτο. Πού άν δεν τον ξαίρει άκόμα ένας πού γράφει στίχους στή γλώσσα μας πρέπει το έλα-χιστον να τώχει νιώσει και να σταθεί άντίρω του με περισσό-τερη φροντίδα κι' άγάπη.

Ένας [ποιητής πού από το πρώτο του άκόμη βίβλιο ξαίρει και τα λέει έτσι ώραια :

Μιάν άνοιξη όργιάζει σ' άνθοκλώνια δίχως έλπίδα για καρπούς, χωρίς αίτια ή θλίψη στέκεται ή αιώνας κι' ή άδυσχία φευγάτη από νωρίς. (Άγονες άνοιξες)

Και τα φίλια μου, ω τα στενά φίλια [πού δεν τα πήρες πού δε σου τάδωκεν ή νύχτα μου ή θέρμη, γινόταν φίλια μ' έπινεγαν και τυλιγό-ταν γύρες κι' άναίμακτες πληγές μου άνοιγαν [στο κορμί. (Άναμωνή)

Και νά! το μέτωπό μου άνέλπιστα [κρυώνει: θάνα το χέρι, θάρθε πιά πούσ όρημα [—για ιδες—

πώς γλυκά κοντά σ' αυτό νυχτώνει. (Όλο νυχτώνει. (Παράφ. μοιρολόι)

Κ' είδα ξανά ή ζωή να με νικά κι' είπα ένφ έδωσα τη θύρα της ν' άνοιγει, καλώς ώρισης, φτάνει να μη φύγεις ω της άνοιξης, άνοιξη γλυκαία (Άγονες άνοιξες)

Κι' άλλο δεν είναι πιά ή καρδιά μου παρά μια δαδάειανη φωλιά σ' ένα δεντρί ξεφυλλισμένο δίχως άνθους, χωρίς πουλιά. (Tranguillo)

Ένας νέος λοιπόν ποιητής πού ξαίρει και τα λέει έτσι δεν πρέπει να έχει καμιάν άνάγκη, για όποιους δήποτε λόγους κι' αν τ' άν κάνει, από τα μακρονο-στικά κι' άφύσικα έκείνα έλλη-νικά.

Κι' ότε πρέπει απ' την άλ-λη να ριμάρει το «άδερφή» έν θανάτω» με το «αίτια έκείνω-των κριμάτων», με το νι άνά-μεσα σε δυό δασκαλιστικές πά-βλες. Ούτε να χαλάει το δεκα-πεντασύλλαβο. «Μά έσύ πού άπ' αυτά τα τρία έ-

... είσαι ούτ' ...), γιατί εινε ... αβάσουμε έκεί με ... τση το ταία, τριά, παρά ... νε καλύτερα άκολοθώντας ... κλιά ταχτική να τον κά- ... «Μά έσύ πού άπ' τ' ... αυτά δεν είσαι ούτε ένα ... Και νάμην τον σπρώχνει ... , πάλι το δαιμόνιο της ... κωρέβουσας και ή καθαρεδου- ... σιάνικη σκέψη να κάνει τόσες ... γασμώδες και, να γράφει.....

... έσος στή νύχτα σου... ... φάρια και κάτω ελόγυρά σου ... άμην ή κακία των άνθρώπων». (σελ. 7)

... ν' άναγκάζεται να τονίζει ... καθαρεδουσιάνικα :

... α! συλλογιστικά τους πάφρους ... χυμούς ... τους πρώτους τους θανάτους (σελ. 16),

... και μόνο ή παιραχάια φωνή της φώ- ... σης αού τη μόνο (σελ. 39), ... ή άλλου από δόλωμα είναι μέλλον ... ή μαστροπός κ. τ. λ.» (σελ. 9), ... μα της χαρπός το προαίτημα αού ... σιγά, σιγά ή θραυά» (σελ. 21),

... «κι' όπως οι λάφωγες των έρωστα- ... σίων στενάζου» (σελ. 28), ... «κι' έσως γιατμήν τήν νέαν άνάσταση ... προς τις παλιές γοητείες ... μέσ στην ψυχή την ένοιασα σαν δίχως ... λυπή σαρκασμό» (σελ. 16).

«Όλ' άφρο τώρα τα τελε-

Το πιο μεδέρνο και κατόλληλο ΔΩΡΟ
Για μιá κυρία για μιá δεσποινίδα για ένα κύριο για τα παιδάκια
είναι
ένα κουτί Σοκολατάκια
ένα κουτί Φρού Γλασέ
ένα κουτί Καραμέλλες
ΦΛΟΚΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Σ. ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ

ΟΥΖΟΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ
«Η ΑΝΟΙΞΙΣ»
Δ. ΜΩΡΑΙΤΗ
(X' Γιαννίκου Βρύση)
Στο κατάστημά μου θά βρήτε γνήσιο Πλω-μαρίτικο ούζο τριπλής άποστάξεως. Δίδω δε 500 δραχμάς εις έκεί-νον όποιος θά μπορέσει να με δια-ψεύσει. Όσο για τους έκλεκτους και όρεκτικούς μεζέδες, το ό-νομα του ξακουστού μεζετζή ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΑΝΕΛΑ
είναι μιá άδιαφιλονίκη-τη έγγύηση.
'Η πρώτη έπίσκεψη πείθει.

ΣΤΟΦΦΕΣ 'Η ΚΟΥΖΙΝΕΣ
Τελευταίου συστήματος. — 'Ηγγυημένοι Δι' Έστιατόρια, Κλινικάς, Οικίας.
Με μιάν φωτιάν δυνατόν τις ταύ-τοχρόνως να μα-γειρεύσει 5 ή 5 φαγητά, να ψή-σει εις φούρνον ψητά και γλυκι-σματα ταύτοχρό-νως δε να ζεστέ-νει καζάνη 50 δ-κάδες νερό.
'Ος καύσιμον υλγην μεταχειρί-ζεσθε έύλα, κάρ-βουνα ή πετρο-κάρβουνα και πυ-ρήναν. Κατασκευ-άζονται στόφφες με άτασολαμα-

ρίνα. Καί κατ' επιθυμίαν του πελάτου κατασκευάζονται κατά τοιοστον τρόπον ώστε να μην αναδίδουν θερμότητα ένοχλητικήν.
Πληροφρορία παρά τώ Ιδίω κατασκευαστή
κ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΩ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗ (Συνοικία 'Αγ. Γεωργίου)

φταίνα να τα λέμε για το βίβλιο του Διάκου πού τόσο θερμά το προλόγισαμε, σά να φαίνεται πώς πέφτομε σε αντίφαση. Δεν εινε έτσι όμως. Τα ψεγάδια άφρο δεν κάνουν καθόλου λι-γότερο άξιοσώστατο και άξιο-πρόσεχτο το βίβλιο άφρο, ούτε λιγοστέβουνε την καθαρότητα ποιητική του άφρο. Μιάν άλλη συλ-λογή χωρίς άφρο την άρετή και πολλή λιγώτερα άκόμα ψε-γάδια κι' αν είχε δε θά μπο-ρούσε καν να σταθεί. Κι' όπως από μιάν άντιποιητική και ά-νόγη συλλογή καμιά σοβαρή άπατήτηση δε μπορεί να χει κα-νείς, από τούτη ένώ έχει και παραέχει μάλιστα, γιατί ο ποι-ητής της, δεν παραπρόσεξε πρά-γματι πού μαθίνονται κι' ά-χτιστοι επί τέλους.
Και την άπλήτηση άφρο την έχομε απ το Διάκο, και για να κάνομε και το «Συμβουλάτορα»

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΛΕΣΒΟΣ ΣΤΟ 1934

Ο στρατοκόπος στο δρόμο του κάνει σταθμούς. Στέκεται, ξεκουράζεται, άνεοίνοι και ρίχνει μια ματιά πίσω του...

Πρώτα-πρώτα έχουμε τρία σημαντικά γεγονότα. Τις γιορτές του Βερναρδάκη, το μουσείο και την έκθεση του Λεσβιακού βιβλίου.

Η Μυτιλήνη γέμισε με τόνομα και την περιήφανη μνήμη του παραγνωρισμένου σοφού της. Υψώθηκε πεντακάθαρα τ' όνομά του στο φως της τιμής και της αναγνώρισης.

Η σύσταση Λεσβιακού Μουσείου, ύστερα από τόσα χρόνια, είνε ένα γεγονός που αξίζει με χαρά να χαιρετιστεί. Τά παρασταμένα δώθε κείθε σε ξοκλήσια, αλλότοιχους σκολιών, σπιτιών, σε γωνιές, σε χωράφια, λείψανα της αρχαίας και βυζαντινής Λέσβου αποκτήσανε στέγη δική τους...

Η έκθεση του λεσβιακού βιβλίου στο ειδικό περίπτερο της άγροτικής γιορτής είνε κι αυτή σημαντικό γεγονός, όχι τόσο στην πραγμάτωση του, όσο στη σύλληψή του.

Αγαλλιανού ύσαμε το «Πράσινο βιβλίο» του Μυριβήλη. Και το άπλό της μόνο κοίταγμα θάναυ ένα δόξασμα και μια τιμή του αιδολισμού στην άστειρευτη δημογραφικότητα και ξωτικότητα του.

Υστερα από τα τρία αυτά γεγονότα, μās μένει να δούμε την πνευματική κίνηση του περασμένου χρόνου στη Λέσβο. Και πρώτα ή λογοτεχνική. Ο χρόνος αυτός στη βιβλιογραφία του Μυριβήλη στάθηκε ο εύφορότερος. Τριάντα περίπου πεζά στην «Πρωΐα»—πρωτογράφες, άναμνήσεις, διηγήματα—κι ύστερα άπτή «Δασκάλα» ένα άλλο μικρό ρομάντσο στον «Εβδομαδιαίο τύπο» Ουδέποτε έγραψε—ή «Ζωή εν βτάφω» και τέσσαρα διηγήματα, γραφτήκανε μέσα σε ζμία δεκαετία!—ούτε πιστεύουμε θα γράψει ποτέ τόσα πράγματα. Τώρα τυπώνει το «πράσινο βιβλίο». ένα τόμο διηγημάτων που άνάμεσα τους είνε και μερικά ζάπτα φρετινά.

Μετά το Μυριβήλη, ο μοναχικός και λιπτός ποιητής των κλασικών γραμμών, ο Θρ. Σταύρου, μās έδωσε ξαναδουλεμένη την «Ελένη του Δεύτερου Φάουστ». Δέν λέγω τη μετάφραση, γιατί άκριβώς πρόκειται για άναδημιουργία. Ο Σταύρου στη μετάφραση είνε άριστοτέχνης κι έχει να μās παρουσιάσει σωστές έκπλήξεις, σαν το Χορικό του Αίαντα λ. χ. άρκει μόνο να συνεχίσει.

Στο λεύκωμα του Καλλοναίου «Λέσβος» ο Κόντος μās έδωσε ένα κομμάτι, που δείχνει τη στροφή του προς γενικότερα θέματα, άκόμα κι ένα κάποιο μετρίσιμα στην υπερβολικότητα—που έγινε αίαία να τον πούνε θύμα, του Παλαμά—των έμπνευσεών του.

Ο Έμμ. Δαυίδ μās έδωσε μεταφρασμένο τον «Κύκλωπα» του Έυριπίδη.

Του Φοίβου Ανατολέα ή ποιητική συλλογή έχει μερικά καλά κομμάτια, λ. χ. το «Ανθογυάλι, το Νοσταλγικό κά».

Άπο τους νέους μερικά ποιήματα κακόξηλης και παρατεντωμένης τέχνης έδωσε ο Ν. Αθανασιάδης μ' ένα έργο θεατρικό, που δέν μπόρεσα να το δω. Ο Γ. Λιάκος μās ποιητική συλλογή, όπου ένας βαθύτερος έσωτερισμός, που υποφαίνεται που κά που, χάνεται κάτω άπ' μια στείθαρη μορφική εκζήτηση. Ο Στρατής Καρίτης αντίθετα μās έδωσε μερικά κομμάτια λυρισμού τραγικής ύψης και μορφικής κειθαρχίας, που τονώνουν τις προσδοκίες μās για τις μελλοντικές εμφανίσεις του. Στους νέους αυτούς έχω να αστήσω όταν γράφουν ν' άκούνε με περισσότερη προσοχή τους άπλους και ζωντανούς τόνους της αϊολικής θάλασσας.

Μερικά κριτικά σημειώματα δόσανε στις ντόπιες έφημερίδες ο Χρυσάνθος Μολίνος, ο Πρωτοπάπτης, ο Σωτηράκης κι ο Κίμωνας Μιχαηλίδης που παρακολούθησε την άθηναϊκή κίνηση με φιλική άγάπη. Οι κριτικές

του έχουν το χαρακτήρα άνοιχτών φιλικών γραμμών προς τους συγγραφείς κι ο Κ. Φοιλλίγγος δέν έκανε καλά που τās παραξήγησε με τη σοφή κριτική του.

Στις επιστημονικές σπουδές ή σοδειά ήτανε πλουσιώτερη. Οι γιορτές του Βερναρδάκη δόσανε άφορη ή να γραφούν πολλά φιλολογικά σημειώματα γύρω στο έργο του. Ο Γρ. Παπαμιχαήλ, ο Ιωάννης Όλύμπιος, ο Άρ. Δελής, ο Χ. Μολίνος, ο Μιχ. και Κ. Μιχαηλίδης κι ένα σωρό άλλοι Λέσβιοι δόσανε το φρόρο της τιμής προς το έργο του μεγάλου σοφού.

Ο καθηγητής κ. Βασίλειος Στεφανίδης μās έδωσε μια λαμπρή και σοφή μελέτη για το λέσβιο άναμορφωτή των προεπαναστατικών χρόνων Ίγνάτιο Ούγγροβλαχίας. Συνεχίσανε έξ άλλου τη γόνιμη επιστημονική τους δράση ο Μιχαήλ Στεφανίδης, ο Γρηγ. Παπαμιχαήλ, ο Έλευθεριάδης κ. ά. Ο γυμνασιάρχης κ. Άριστέιδης Δελής μās έδωσε φέτος ένα σημαντικό λόγο του για τη Σαλαφό, που πρέπει να δει το φως, όπως πρέπει να τυπωθεί κι ο λόγος του στις γιορτές του Βερναρδάκη. Ο κ. Ιωάννης Όλύμπιος μās έδωσε ένα διεξοδικό κι ύπεροχο άρθρο για το Πλατωνικό Χαρμίδη. Ο Φώτης Δήμου τη συνέχεια της ιστορίας του, με την ίδια άπως στον πρώτο τόμο μορφή. Ο Π. Σαμάρας μās αξιόλογη ιστορική μονογραφία για τις επιδρομές στη Λέσβο. Ο Χρ. Παρασκευαΐδης διάφορες μελέτες για την τοπική ιστορία της Αγία—Παρασκευής χρησιμώτατες. Ο Εδάγγελος Κλεομβρότου στάθηκε τυχερός στην ανακάλυψη βυζαντινών και λιτεχνικών έργων κι έκανε άπ' το περιοδικό του διάφορες άνακοινώσεις. Στον ίδιο χρωστήμα και μια πρωτότυπη έργασία για τον Μυτιλήνη Καλλίνικο, σημαντικώτατο ιεράρχη.

Για τον περιοδικό τύπο δέν μπορεί να γίνει λόγος, γιατί δέν υπάρχει. Ο «Ποιμνή» περιοδικό στενής περιοχής συνέχισε την έκδοσή του και σ' ένα πανηγυρικό τεύχος συγκέντρωσε εργασίες γύρω στο Βερναρδάκη. Ο Καλλοναίος έβγαλε ένα λεύκωμα, που παρ' όλες τις άδαιρεσίες του να γνωρίσει οποσδήποτε τη Μυτιλήνη έξω. Και το διδασκαλείο Μυτιλήνης έκανε μια όραία προσπάθεια. Με ιδιαίτερη χαρά άναφέρω την προσπάθεια των Άγιαπαρασκευαϊών με το «Λαϊκό Βήμα». Άλλά το συμπέρασμα είνε πως δέν έχουμε ένα περιοδικό. Μ' αυτά θα συγκεντρωθεί και θα βρεθεί το βήμα της ή λεσβιακή τέχνη και επιστήμη. Θα φανερωθούν νέα τάλαντα, θα δοθεί ώθηση και κίνηση στα ντόπια γράμματα, θα μελετηθεί ή λαογραφία, ή ιστορία του νησιού, θα δημοσιευθούν ντοκουμέντα, έγγραφα, μελέτες πραγματείες. Είμαστε άπ' όλες τις επαρχίες πίσω σ' αυτό το ζήτημα. Ο μικρή, ή φτωχή Μύκονο έχει δικό της περιοδικό. Ο πιο άμελέτητος ιστορικά και επιστημονικά τόπος της Έλλάδος είνε ή Λέσβος. Κρίμας που έχουμε κοντά μās τη Χίο και δέν ζηλεύουμε το παράδειγμά της.

Είπα και άλλοτε, τονίζω και συστήνω και τώρα, πως αυτές οι δουλιές, ή έκδοση δηλαδή περιοδικού, υπερβαίνουν την ίδιωτική και μεμονωμένη προσπάθεια. Χρειάζεται ν' άνακατεφτεί ο Άήμος, να ενισχύσει οικονομικά μια παρόμοια δουλειά. Είνε ντροπή για τη Μυτιλήνη να μένει τόσο πίσω στη μελέτη της ιστορίας της, της λαογραφίας της, του πολιτισμού της κι είνε κρίμα μια κίνηση πνευματική σαν της Μυτιλήνης να

1894 - 1934 ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Με την βιομηχανία του κρασιού άσχολούμαι περίπου μισό αιώνα. Συνάξω ο ίδιος τις καλλιτέρας παραγωγές και τα πιο διαλεγμένα σταφύλια. Έχω χρονών φίλες στα καλλίτερα κρασοπαραγωγά μέρη της Έλλάδος και με στέλνουν τις εκλεκτοτέρας ποιότητες. Έντός της έξαιρετικής φήμης κάδας μου με πρακτική πείρα 40 έτων, επιβλέπω και παρακολουθώ ο ίδιος την παραγωγήν προϊόντος γνησίου εις βάρηλα με τις ιδιότητες του παλιού κρασιού.

Βέβαιος για το προϊόν μου αυτό σας το προσφέρω σε βάρηλα καθός και μπουκάλια με άριστη συσκευή και εμφάνιση και σας το παραδίδω στο τόπο της κατοικίας σας χωρίς πολλά έξοδα και χωρίς καμμία ένόχληση για σας.

Η άγορά των κρασιών είνε ζήτημα έμπιστοσύνης. Κάμετε με μās μια δοκιμή. Η άδαινομένη διαρκώς φήμη και κατανάλωσή μās είνε ή έγγυσις που σας δίνουμε διι θα σας σεβίρωμε πάντα και πιο καλλίτερα γιατί αυτό που επιθυμώ δέν είνε μια μεμονωμένη παραγγελία, αλλά μια καλή τακτική και πιστή πελατεία.

Χιλιάδες συστάσεις βεβαιώνουν την ποιότητα των παραδόμενων του ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.

Το μέγα έργοστάσιον Ζαχαροπλαστικής ή «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α. ΚΛΕΙΔΑΡΑ & Ν. ΒΕΚΡΕΜΗ. Σας προσφέρει εις τās έορτάς άπαντα τās είδη Ζαχαροπλαστικής: Τούρτες, βασιλόπηττες, γλυκά ταψιού διάφορα φοντάν, κλπ. Έπισκεφθήτε το κατάστημά μās. Είνε το τελειότερον εν Μυτιλήνη. ΑΡΙΘΜ. ΤΗΛ. 3-59

ORION. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΕΝΤΑΣΙΣ ΑΝΤΟΧΗ. ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΓΡΗΜΑ ΤΩΝ ΗΜΙΒΑΤΙΩΝ ΑΣΜΗΤΗΡΩΝ. Δ. ΧΑΤΖΗΣ. Τηλ 4-10. ΚΟΥΝ. ΕΙΛΟΝ.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΣΑΠΦΟΥΣ,

Die...
Sandra...

Η ΠΡΙΓΓΗΠΙΣΣΑ ΤΗΣ ΤΣΑΡΝΤΑΣ' ΜΕ ΤΗΝ ΜΑΡΘΑ ΕΓΚΕΡΘ

Κ. Γ. ΔΕΣΠΟΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
παρ' άπασι τοίς έν' Αθήναις Δικαστηρίοις.
Υποθέσεις παρ' Αρείω Πάγω και τῷ Συμβουλίῳ Ἐπικρατείας.
ΓΡΑΦΕΙΑ : Μέγαρον Μετοχικοῦ Ταμ. Στρατοῦ.
ΣΤΑΔΙΟΥ 4

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ Π. ΣΑΚΚΗΣ
Πτυχιούχος Ἀμερικανικοῦ Πανεπιστημίου Georetown Univer
Δέχεται καθ' έν
Ἀπό τὰς 9—13
Ὁδὸς Ἀγ. Θ.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ Σ. ΠΑΣΧΑΛΙΔΗ - Ι. ΜΑΤΖΟΥΝΗ

ὉΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΘΕΡΑΠΟΝΤΟΣ 4ΡΙΘ. 16 Ἀρ. Τηλ. 3—74

Ἐκτελοῦνται ἅπασαι αἱ ἐγγύς χειρουργικῆς και Γυναικολογίας

...ριότης. Δύο κλιβανοὶ χειρουργεία. Ἐργαλεῖα καὶ νέα συστήματα.

Ἐκτελοῦνται ἐπιδέσεις και ἀλφλεγμόνων και ἀποστημάτων, γύψινοι ἐπίδεσμοι, ἐνέσεις.

ἀερισμός, ὁ ἄπλετος φωτισμός τῆς Κλινικῆς, καθιστοῦν ἀνεπιμονήν εἰς τοὺς ἀρρώστους. παρακολούθησιν τῆς νοσηλείας ἐν τῇ Κλινικῇ ὁ ἰατρός κ. Ι. Ματσοῦνη τοῦ Πολιτικοῦ Νοσοκομείου.

... ΤΑΝΘΕΟΥ,, ΕΙΝΕ: ... ΧΡΗΣΤΙΝΑ,, ... ΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

ΓΙΑΤΙ; ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ 'ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ,

Ὁδὸς ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ και ΦΕΙΔΙΟΥ 9
Προτιμᾶται ἀπὸ τοὺς Λεσβίους, ἰδίως τῆς ὑπαίθρου;
ΔΙΟΤΙ: εἶναι τὸ κεντρικώτερο, ἀλλὰ και ἡσυχότερο.
ΔΙΟΤΙ: εἶναι τὸ καθαρότερο, ἀλλὰ και φθηνότερο τῆς τάξεώς του Ξενοδοχείου.
ΔΙΟΤΙ: οἱ ἰδιοκτῆται **ΑΔΕΛΦΟΙ Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ** εἶναι **Λεσβιοὶ ἐκ Σκουτάρου** και
ΔΙΟΤΙ: μετὰ τὴν εὐγένειαν, ἐξδληρότησιν και τὴν προσωπικὴν περιποίησιν κ. κ. Πελατῶν ἔχουν κατακτήσει ὅλους τοὺς προτιμῶντας τὸ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤῶΝ
'Η ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ, ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΜΗΤΕΥΤΙΚΗ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΕΥΣΤΡ. ΣΑΛΑΤΕΛΗ ΕΝ ΜΥΤΙΑΝΝΗ (Λεωφόρος Καβέτσου)

Κάθε ἐπίτοκος ἐδρίσκει ἀσφάλειαν κατὰ τὸν τοκετὸν, ἀσηψίαν και καθαριότητα τελείαν και ὑπερλίαν εἰδικῶς ἐκπαιδευθεῖσαν. Θεραπεία ὅλων τῶν Γυναικολογικῶν νοσημάτων και τῆς στειρώσεως. Θάλαμοι Α' και Β' θέσεως.
Ἐξετάσεις βρεφῶν γίνονται καθ' ἐνάστην 9-12 και 3-5 μ. μ.

Μῆνας μπαίνει μῆνας βγαίνει και ὁ λογαριασμός τοῦ ρευματος ἐρχεται.
Γνωρίζετε ἤδη ὅτι μπορείτε νὰ ὀλιγοστεψτε τὴν μηνιαίαν δαπάνην ρευματος χρησιμοποιώντας ἡμιβατικούς λαμπτήρας Tunggram, ποὺ σᾶς ἀποδίδουν πολὺ μεγαλύτεραν φωτιστικὴν ἐνέργειαν ἀπὸ τοὺς κοινούς λαμπτήρας.

TUNGSRAM
Ἀντιπροσωπεία — Παρακαταθήκη Π. ΠΕΡΕΛΛΗΣ & ΣΙΑ

ΕΝΑΣ ΝΟΣΤΑΛΓΟΣ

Στο λιμάνι της 'Αλεξάνδρειας γνώρισα έναν φιλαράκο. Ήταν τις πρώτες μέρες που είχα έρθει εδώ, και ή νοσταλγία του νησιού που με βασάνιζε, όλο και με τραβούσε στο λιμάνι. Καθόμουνα ώρες και χάζευα τα πλοία που έρχόντουσαν και φεύγανε, ποιός ξέρει για ποιές μακρινές θαλάσσιες, για ποιούς ονειρεμένους τόπους. Τό λοιπόν, πάνω σ' αυτά έλαχε να κάνω τη γνωριμία του. Ένας άντρας μεγαλώσιμος με τετράγωνους ώμους, σαραντάρης. Οί βαθείες ξαρωματίες που του αϊλάκωναν το πρόσωπο, έδειχναν τη βαρβαρισμένη του ζωή. Δούλευε στο λιμάνι.

— Ρωμήτος, αδερφέ μου; ρώτησε καθώς ήρτε κοντά μου.
— Ναι.
Στάθηκε λίγο κι ύστερα:
— Από τον Περαία μήπως;
— Όχι, από τα νησιά.
— Και πώς κατά δώ;
— Έτσι, για δουλειά...
Κούνησε το κεφάλι του.
— Δουλειά, έκανε. Τι να την κάνεις τη δουλειά, αδερφέ μου στη Ξενητιά; Σάματις δεν μπορούν να τα καταφέρεις στην Ελλάδα, τόσος κόσμος ζει εκεί κάτω. Έμένα λόγος δεν μου πέφτει, όμως αν μ' επιτρέψεις, θα σου πω τούτο: δεν έκανες καλά ν' αφήσεις τον τόπο σου. Με βλέπεις έμένα αδερφούλη μου; Μέκα έννιά χρόνια βολοδέρνουμε στα Ξένα, ζωή όλόκληρη από τη μέρα που αφήσα τον Περαία. Όμως, ποιά εινε η κατάντια μου, βλέπεις. Εινε άτιμη ή Ξενητιά, άκου έμένα. Γύρισε τόπους και τόπους, πολιτείες σωρό, μέχρι το Μπουένος Άϊρες έφταξα. Τι να στα λέω τώρα, ή ζωή μου όλη χάθηκε, τα καλλίτερα μου χρόνια. Άφησα τη μάνα μου, τό κορίτσι μου, όλα...

Άξαφνα, σταμάτησε τούς αυλ λογιμούς του.
— Άλήθεια, πώς εινε τώρα ό Περαίας; Ού, βέβαια και θ' άλλαξε... Στο Πασαλιμάνι, έλαχε να πās τελευταία;
— Τα μάτια του είχαν μία παράξενη έκφραση. Του είπα τα λόγια που ήξερα για τον Περαία. Και σαν τέλειωσα:

— Άδερφέ μου, να ξέρεις, εγώ κάποια μέρα θα γυρίσω στο Περαία. Ναι και πολύ σύντομα. Θα πάω σαν τον άσωτο γνιό να φιλήσω τ' άγια χώματα να ρουφήξω τον καθάριον άέρα, να κυττάξω άπανου, τον άνοιχτόν ουρανό...

Τήν άλλη μέρα, στο καφεναδάκι που μαζεύονταν οι εργάτες του λιμανιού, τότε βρήκα να χι τα μάτια κολλημένα πάνω σε μία φωτογραφία. Μου την έδειξε. Ήταν μία φωτογραφία της στιγμής, ξεθωριασμένη από την πολυκαιρία, στραπατσαρισμένη. Μόλις διέκρινε κάποιο κορίτσι πάνω σ' αυτή.

— Το βλέπεις αυτό; έκανε. Εινε το Λανάκι.
— Ποιό Λανάκι;
— Τό κορίτσι ντ, που λέγαμε. Έν τάξει κορίτσι, να ξέρεις. Πασαλιμανιώτισα. Γιατό έφυγα από τό Περαία, για να τό κάνω ευτυχισμένο χάθηκα μέσα στα Ξένα. Όμως, σταθήκα άτυχος, δεν είδα προκοπή.
— Και τώρα, που βρίσκεται τό κορίτσι;
— Σήκωσε τούς ώμους.
— Ποιός ξέρει. Μπορεί να παντρεύτηκε, ίσως να χι αυτή τη στιγμή και μία κουβάρα παιδιά. Τον πρώτο καιρό, είχα δυό τρία γράμματα της. Θα με περίμενε, έγραφε. Ύστερα, οι δουλειές έλαχαν έτσι άναποδα, χαθήκαμε, δεν έμαθα τίποτα. Μπορεί και να πέθανε, κόσμος ειν' αυτός. Όμως, άμα με τό καλό πάω στον Περαία, θα κυττάξω. Ποιός ξέρει τί γίνεται καμιά φορά. Ψέμματα;

Έκανα μέρες να τον δώ, όπου κάποιο πρσί, τον αποδέχτηκα στο ξενοδοχείο που έμενα, με μία Πειραιώτικα εφημερίδα, τη «Σημεία». Ένα δικό μας παιδί, έξηγήσε, που πέρασε χτες γι' άπανου, μου την άφησε. Διάβασε αδερφούλη μου, διάβασε να δούμε τί λέει.

Διάβασα. Δυό απόπειρες φόνου, αυτοκτονία νεανίδος δι' έρωτικούς λόγους, πλημμύρες εις τον Συνοικισμόν της Κοκινιάς, έντονος διαμαρτυρία των άνέρ-

γων εφέδρων διά την Κυβερνητικήν άστοργίαν...

— Για τό Πασαλιμάνι, δεν λέει τίποτα;
— Πώς, λέει. Παιζει ό θίασος Παλαιολόγου τό έργον «Πίστις, Έλπις και Έλεος».
— Άλλο τίποτα;
— Τίποτα.
Ξαναπήρε στα χέρια του την εφημερίδα κι' έκανε να φύγει.
— Α, ξεχάσα να σου πώ, την δουλειά την κανόνισα.
Άύριο, τό πολύ μεθαύριο μπαρ κάρω για τον Περαία. Ύως πλήρωμα, με φορηγό. Τα ψέμματα πάνε, θα γυρίσω στον τόπο μου να ναι καλά, τόσος κόσμος ζει εκεί πέρα, όλο θα τα καταφέρω με' εγώ. Έπειτα να σου πώ, δάν με νοιάζει για τίποτα, μονάχα να πατήσω τ' άγια χώματα.

Ύστερα από κάμποσο καιρό, σαν κατέβηκα πάλι στο λιμάνι τότε βρήκα μπροστά μου.
— Δεν έφυγες άκόμα;
— Στενοχωρήθηκε κάπως.
— Άηλαδή, αδερφέ μου, τα πράγματα ήσαν άναποδα, όμως αύριο μεθαύριο, θα κανονιστεί ή υπόθεση, τό δίχως άλλο...
Τον ξαναείδα από τότες πολλές φορές. Τώρα, δεν κατεβαίνω πιά στο λιμάνι, όμως είμαι αίγουρος πώς θα βολοδέρνει άκόμα εκεί πέρα.

Άλεξάντρια 1934
Κ. ΚΑΡΤΕΡΗΣ

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΚΟΝΙΑΚ—ΛΙΚΕΡ—ΟΥΖΟ ΜΕΤΑΞΑ

Τονωτική άγνή έξ άποστάγματος είνου, Κενιάκ τριών άστέρων εις βαρέλια και φιάλας πωλούνται εις τά καλλίτερα έδωδιμοπωλεία.
Κονιάκ πιλιάτα «φάρμακον» πέντε και έξ άστέρων και Grande fine champagne εις τό Πρατήριον Φλόκα, Άντιπρόσωπος Εδάγ. Ι. Πολυμιάδης

ΕΚΤΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε. ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΜΗΘΥΜΝΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΑΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΙ ΑΝΑΧΟΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΜΗΘΥΜΝΗΣ

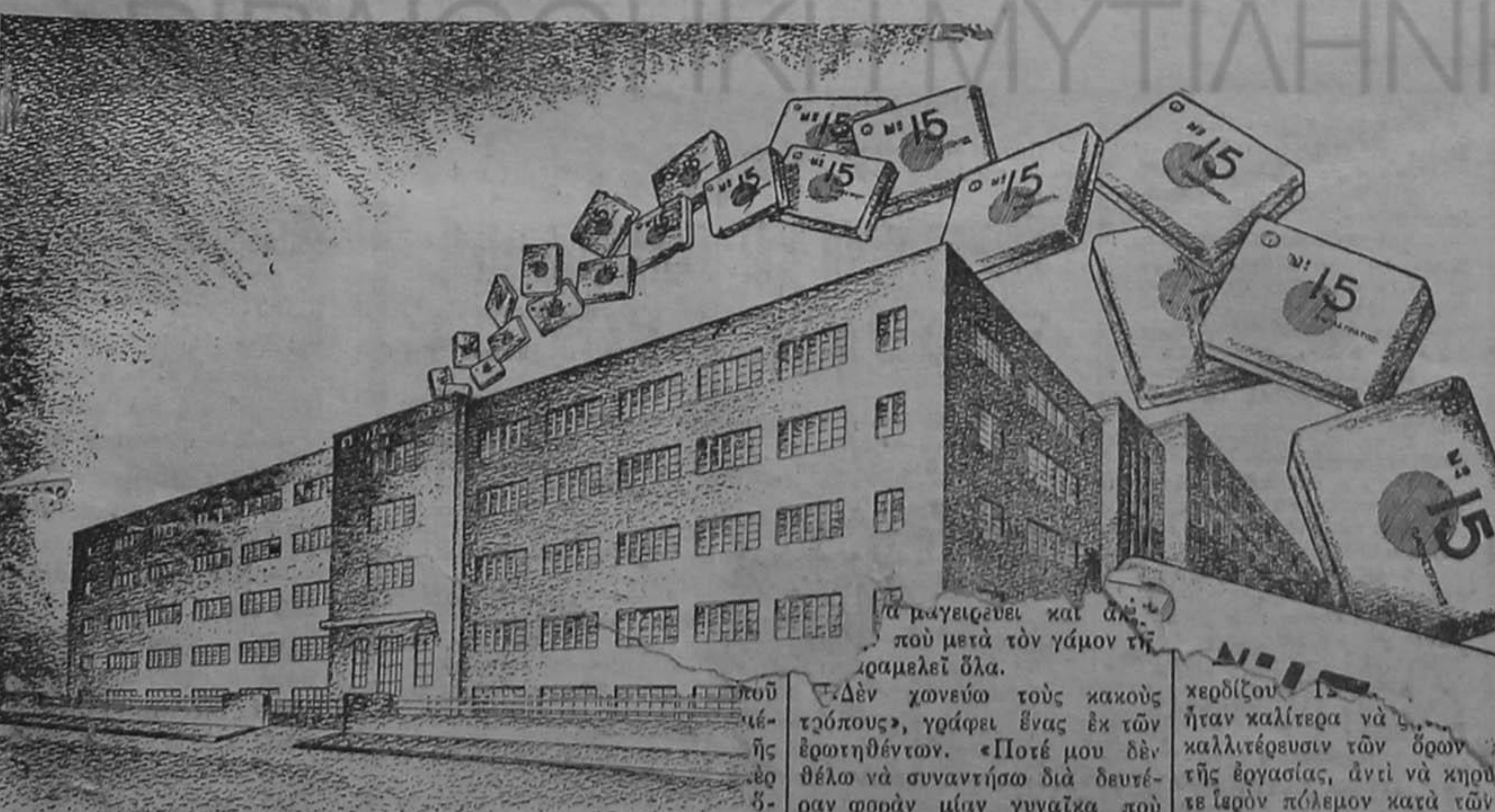
- 'Α)π. «ΚΡΗΤΗ» εκάστην Κυριακήν μεσονύκτιον διά Μυτιλήνην, Χίον, Πειραιά, Χαλκίδα, Αθήνων, Βόλον, Θεσσαλονίκη, Δάφνην, Καβάλλαν, Άλεξανδρούπολιν Κάστρον.
- 'Α)π. «ΦΩΚΙΩΝ» εκάστην ΤΡΙΤΗΝ 8ην έσπερινήν διά Κιάστρον, Άλεξανδρούπολιν, Καβάλλαν, Δάφνην, Θεσσαλονίκη, Βόλον, Χαλκίδα, Πειραιά.
- 'Α)π. «ΠΑΡΟΣ» και «ΨΑΡΡΑ» εναλλάξ εκάστην ΤΕΤΑΡΤΗΝ 8ην έσπερινήν Μυτιλήνην, Χίον, Πειραιά.
- 'Α)π. «ΘΑΣΟΣ» και «ΣΚΥΡΟΣ» εναλλάξ εκάστον Σάββατον αύγην διά Άγ. Ευστρατίον, Μουδρον, Κάστρον, Σαμοθράκη, Άλεξανδρούπολιν, Καβάλλαν, Πόρτο Λάγο, Θάσον, Καβάλλαν, λιμένας Χαλκιδικής, Θεσσαλονίκη.
- 'Α)π. «ΘΑΣΟΣ» και «ΣΚΥΡΟΣ» εναλλάξ εκάστον Σάββατον μεσημβριαν διά Μυτιλήνην, Πλωμαρίον, Γέραν, Ψαρά, Βολισσόν, Καρδάμυλλα, Χίον, Βαθύ, Καρλόβασι, Τηγάιν, Μαραθόχαμπον, Φούνονος, Άγ. Κήρυκον, Μύκονον, Τήνον, Σύρον, Πειραιά.

ΕΚΤΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε. Πρακτορείον Μηθύμνης

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΥΑΛΙΚΩΝ ΜΑΛΑΚΕΛΛΗ, ΣΑΡΑΝΤΟΥ & ΣΙΑ
Έκει θα βρήτε μεγάλη συλλογή Κρυσταλλικών, ειδών διακοσμήσεως αιθουσών και έν γένει παντός είδους δώρα διά τας εορτάς, σε όλα τα γούστα και πολύ φθηνά.

ΠΡΩΤΥΠΟΝ ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΙΚΟΝ & ΒΙΟΧΗΜΙΚΟΝ = ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ = Δ^{ΟΣ} Μ. Ν. ΚΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΙΑΤΡΟΥ
Ειδικής Πτυχιούχου Μικροβιολόγου
Τέως δογθεύ Έργαστηριον «Ευχαγγελισμύ» Άθηνών
ΟΔΟΣ ΣΑΠΦΟΥΣ - Άριθ. Τηλεφ. 4 55
Τό μόνον Έργαστήριον με άπεριόριστον διαιώμα έντελέσεως όλων γενικώς των έξετάσεων ως διευθυνόμενον υπό Ιατρού. Άπασαι αι έργασίαι του καθαρώς Ιατρικού τούτου κλάδου έντελούνται διά των τελευταίων επιστημονικών μεθόδων.

Άριθμός 6058
ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΟΝ
Έν Μυτιλήνη σήμερα την είκοστήν έννάτην (29ην) του μηνός Δεκεμβρίου του έτους 1934 ήμέραν Σάββατον και ώραν 11ην π. μ. ό ύπογεγραμμένος Ευστρατίος Πολ. Βαγιάννης Δικαστικός Κλητήρ των έν Μυτιλήνη Πρωτοδικών, κατ' έγγραφον παραγγελιαν του δικολάβου Μιχαήλ Ντιντόνη, πληρεξουσίου του έναγοντος Γεωργίου Ι. Τακτινού, κατοίκου Σκοπέλου, μετέβην και επέδωκα προς τον κ. Εισαγγελέα των ένταύθα Πρωτοδικών διά την άγνώστον διαμονής έναγομένην Ευστρατίαν Χωριάτου, πρώην κάτοικον Μεσαρχού Γέρας, την από 8 Δεκεμβρίου 1934 άγωγήν του πρώτου κατά της έν λόγφ έναγομένης άπευθυνομένην ένώπιον του κ. Ειρηνοδίκου Παπάδου, δι' ής και διά τούς έν άπό τη λόγους εξαιτείται. Να γίνει δεκτή ή άγωγή του. Να ύποχρεωθεί ή έναγομένη διά την έν τώ Ιστορικφ της άγωγής αίτιαν να του καταβάλει δοχ. 2.430,50 και ταύτας έντόκως νομίμως από της άγωγής μέχρις έξοφλήσεως. Να ηρηχυθεί προσωρινώς έντελεστή ή ένδοθησομένη άπόφασις. Να καταδικασθεί ή έναγομένη εις την δικαστινήν δαπάνην και άμοιβήν του πληρεξουσίου του. Μετά της παρά πόδας αυτής ύπ' αριθμ. 255 της 27ης Δεκεμβρίου 1934 πράξεως του άνω κ. Ειρηνοδίκου, δι' ής όρίζεται χρόνος προς συζήτησιν αυτής ή 9η Ιανουαρίου 1935 ήμέραν Τετάρτην και ώραν 10 π. μ. και καλεί την έναγομένην προς συζήτησιν διε όρίζει ή άνω πράξις. Καί εις ένδειξιν, Ο Εισαγγελέας (π.σ.) Ν. Καραμάνος. Ο δικαστικός Κλητήρ (π.σ.) Εύστορ. Βαγιάννης. Δημοσιευθέντα διά της ένταύθα εκδομένης εφημερίδος «Ταχυδρόμος». Μυτιλήνη αύθημερόν. Ο Εισαγγελέας (π.σ.) Ν. Καραμάνος.

ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΝΕΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΛΥΚΑΡΙΟ ΑΓΓΡΥΙΟΝ ΜΕ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΗΣ ΟΡΥΜΑΧΙΩΝΕΙ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
Γενικός Άντιπρόσωπος Λέσβου:

ΤΗΝ ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑ ΑΝΟΙΓΕΙ Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ LFO REA

Ο "ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ" ΕΥΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΥΣ ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ

*** Μποναμάδες, λοιπόν, και φέτος :

— Ευχαρίστως!

— Όποιοι θέλετε και όσους θέλετε!

— Άλλως τε—να ποῦμε και την αλήθεια—

— Είμαι ο πιο άνεξοδος μονοματίας της ημέρας

— Μπορώ να σας προσφέρω το παν χωρίς να πάρει χαμπάρι το άτυχο πορτοφόλι μου.

— Λοιπόν, ως αρχίσουμε :

— Στόν κ. Ζαΐμη: Ένα ξυμνιασπύρι.

— Στόν κ. Τσαλδάρη: Έγνων έλαφρόν.

— Στόν Κονδύλη: Τόν Βουκεράλαν.

— Στό Μεταξά: Τίς τρύπιες κυλόττες του Χίτλερ.

— Στό Χαντζηκυριάκο: Την Άμαρτωλάν Σωτηρίαν.

— Στό Βενιζέλο: Τό άθανάτο νερό.

— Στόν Παπανατάση: Τά καρεγλύδα της Βουλής.

— Στόν Καφαντάρη: Τά παραρμένα μεγαλεία του.

— Στόν Πλαστήρα: Τή σπάθη του Δαμοκλέους.

— Στόν Πολυχρονόπουλο: Τόν Ρηγανάκο... φητό με σήγανη.

— Στό Ρηγανάκο: Την έδρα του Εισαγγελέως Παρακακωπυλίαν.

— Στόν Παπανδρέου: Διπλήν δόαν διεγερτικόν.

— Στόν Κρητικά: Ένα ρούσαιο κνεούτ.

— Στόν Κυπριανό: Τό έλληνοτουρκικό σύμφωνο.

— Στόν Παπαγεωργίου: Τή Δευτερεβάθια όργανωση του Αγροτοεργατικού με σάλτσας αύτολέμενον.

— Στόν Κονταξή: Τόν πρώτο άριμό το Μευάλου λαχείου.

— Στόν Βαφέα: Τάς εύλογίας του Προφήτου Ηλιού.

— Στόν Ααζανό: Νέας μεθόδους διπλαιοσαμου των έν Κέντρο έλακίων του.

— Στόν Εύστρατιάδη: Ράσον ήγουμένου του Αγίου Όρου.

— Στό Νομάρχη: Την Κυρίαν με τά Διαμαντικά—Έκδοσις Εύστρατιάδη.

— Στό Δεσπότη μας: Ρόμην ίση γνώμη.

— Στό Δεσπότη Μηθύμνης: Χαρί και καλαμάρι.

— Στό Δημάρχο: Ένα προσειχητάρι.

— Στό Δημοτικό Συμβούλιο: Τή λμα του κ. Γεωργαντή.

— Στό Λιμενική Έπιτροπή: Τό βραβείο Νόμπελ τή... Νοικοκυρασύνης.

— Στόν κ. Ταξιαρχο: Ένα άλεξιέρουνο.

— Στόν κ. Καναβά: Κανάβι γεμάτο ρούσικη σαλάτα.

— Στόν κ. Γιαννακίη: Ένα γυναικείον άλεξιέρουνο.

— Στόν Οικον. Έφορο: Έτό πετοί μας.

— Στόν Ταμία: Νά μάς χάνει για να τον ξεχάνει Χάρος.

— Στόν Ελεγκτή: Ένα ραδάκι.

— Στόν κ. Καρπέτα: Τήν πληροφορίαν ότι: έστι Δίμης όφθαλμός.

— Στόν κ. Στέλ, Μωραϊτή: Τά ψυχροσάββατα του Λαϊκού Κόμματος.

— Στόν κ. Ηλιόπουλο: Τό Φώτη Δήμου.

— Στόν κ. Πασχλιάδη: Τήν άνοσίαν μας.

— Στόν κ. Ματξούνη: Τήν λήθην.

— Στόν κ. Σαλατέλλη: Τά κατάρρα... άπορρήματα του ιδιαιτέρου χειρουργείου του.

— Στόν κ. Χ' Λεωνίδα: Άφεισιν άμαρτιών.

— Στόν κ. Καλιπάνα: Τάς περί σκωλημοειδούς γνώσεις του κ. Μανόλα.

— Στόν κ. Μανόλα: Ίοδόκον φαρέτραν.

— Στόν κ. Άθανασίου: Τήν γναιοροσιέναν του.

— Στόν κ. Οικονομόπουλο: ΕΙ λικρίνεται.

— Στόν κ. Άσημ. Νικολαΐδη: Έντιματέρους συνεργάτας.

— Στόν κ. Ι. Χ' Γιάννη: Τήν ύγιαίν των δοντιών μας.

— Στόν κ. Δ. Καλλιγιάννη: Δανιτολογράφον... ίγαντα της Φλάνδρας.

— Στόν κ. Ι. Σανίδη: Τάς προόδους των στοών του.

— Στόν κ. Δημακόπουλο: Τήν έρωτικήν άλληλογραφίαν του κ. Ρούσου.

— Στόν κ. Στεφανίτση: Τόν άκάνθιον στέφανον του λιμενικού Ρολοιού.

— Στόν κ. Π. Εύστρατίου: Τίς καλοκαιρινές φανελλίτσες του.

— Στόν κ. Μ. Κάμφωνα: Τά θνησιμαία προουόντα της γάτας του.

— Στόν κ. Θεοφάνους: Τόν Έφθρον των Άντικυθήρων.

— Στόν κ. Ζέγγηλη: Τά νοσηλούδια μας και τά μάτια του.

— Στόν κ. Πεζώνη: Ένα ζευγάρι κνηγετικές μπότες.

— Στόν κ. Γκίνη: Καρφι και πέταλο.

— Στόν κ. Παναγιωτίδη: Τό μεδίμα της Τρεκόνιας.

— Στόν κ. Άρχο: Τέμα των δεινών του.

— Στόν κ. Ίωσητέλλη: Κομβολόγιον.

— Στόν κ. Μπιπέλα: Τήν περί ευγονίας μελέτην του κ. Γεωργιάδη.

— Στόν κ. Κοιζαραπάκη: Τόν δωδεκάλογο της ύγιεινής των άγμων.

— Στόν Κόστα Φαλιγγό: Τήν ποιητικήν βλενδροσιαν της έποχής μας προς θεοαπειαν.

— Στόν Κίμωνα Μιχαηλίδη: Τούς «Μενεξέδες στο βοσχο» του Άρισβαίου.

— Στό Γ. Βαλέττα: Τά ποιήματα του Φώτη Λαμπτήρα.

— Στό Δ. Βερναρδάκη: Ζωή και νότια.

— Στό Κ. Μολίνο: Ένα κουτί άσπιρίνην Bayer.

— Στό Στρ. Παρασκευαΐδη: Τήν άρχαιολογικήν ματάξιν της... ά...

νην κοιλίας.

— Στόν κ. Τάσο Ηλιάδη, λοχαγό: Τό μπαζαχτά του μαγαζιού του.

— Στόν κ. Σοφ. Μπουρνάζο, λοχαγό: Ένα κνηγετικόν κάρφιμυρικο.

— Στόν κ. Άχ. Κριδαρά, λοχαγό: Έγχειρίδιον κηπουρικής.

— Στόν κ. Γ. Παλαιολόγο, λοχαγό: Φοιτά για τά μπατζάνια του γαμβρού του.

— Στόν κ. Ε. Άρμανίτη, λοχαγό: Έγχειρίδιον νομολογοφίας.

— Στόν κ. Αγ. Χριστοφίδη: Τόν έφημέριον του Αγίου Γεωργίου.

— Στόν κ. Ηλια Ηλιάδη: Τό τράστ των περναμαντζίδων.

— Στόν κ. Σπ. Ίσιώρου: Τόν κ. Β. Άποικον ως γκρομύ του κουραίου του.

— Στόν κ. Τ. Άγγουροπούλο: Τόν μήνα του μέλιτος... περναμάν.

— Στόν κ. Άθαν. Μητρέλλια: Τό κουτί της πίτας που μάς έταξε.

— Στόν κ. Πολυμάδη: Τόν Μπουλούμπούλ του Πρακτορείου Άκτοπλάτας.

— Στόν κ. Ηλ. Κρασά: Κι' άλλες κληρονομιάς.

— Στόν κ. Χρ. Καλδή: Τήν άγάπη του Δεσπότη.

— Στόν κ. Χαρ. Κανόνη: Άλλη μία έκδομή στή Άάλας.

— Στόν κ. Μ. Δεσπότη: Τόν εκ Πολυγίτου θετον του.

— Στόν κ. Ν. Άθανασιάδη: Τή σκηνή των άλόγων στο ΆΈσταξ.

— Στόν κ. Δ. Φωτιού: Όρρόν άντικαθαρσοισαντικόν.

— Στόν κ. Μιχ. Γούτον: Τήν κριτικήν των δικών του επί των έφθρων του.

— Στόν κ. Σπ. Χ' Σταύρου: Τούς χαρακτηρισμούς του Καπερνάρου.

— Στόν κ. Ρ. Ζημπεκλή: Ίποσι!

— Στήν κ. Έλζε: Άρασιά, χαρά και καλοσύνη.

— Στις Στάσες των δημοτικών σχολείων: Νά μην άπομείνουν... στασιμες.

— Στους λοιπούς δασκαλους και δασκάλλες: Τόν κ. Παπαθεοφράστου ως... marque dequesé.

— Στόν κ. Π. Κατζέλη: Ένα ζευγάρι κάλτσες.

— Στόν κ. Αν. Χ' Άνδρέα. Άνδρξίου Ίσοουαλήμ.

— Στόν κ. Παν. Γλυγλίν. Μιά κερμάδα αξίας 12 χιλιογράμμων.

— Στόν κ. Σπ. Τζαμτζή. Τήν... άποφορλασιν της Κοινότητος.

— Στόν κ. Σπ. Καπάτο. Καπατωσύνη.

— Στόν κ. Θ. Μακροφώνη. Διούτρη μακαριότητα στους άφώνας.

— Στόν κ. Σπ. Μαυραγάνη. Εύτυχη άποκατάστασι.

— Στόν κ. Σπ. Κράλλη. Καυγάδες.

— Στόν κ. Κ. Μακιστο. Τά δερμάτα των βουκολιών που μάς έστειλε.

— Στόν κ. Βύρ. Πλάτωνα. Νέος άφώνας και προσωατολισμός.

— Στόν κ. Σπ. Άναστασάκο. Εδχές για μία δεύτερη Άνάστασι.

— Στόν κ. Βύρ. Σέρεση. Καλά... γερατιά.

— Στόν κ. Χρυσ. Τσαντούλα. Μανάχι στόμα χρυσό, έχι και τοπήν, που δεν πρέπει.

— Στόν κ. Κατζημάρκο. Τόν Καπεταν Βρυκόλακα.

— Στόν κ. Άνδρ. Οδξουνέλλη. Τήν λβαν του γρφοφου: γιατιτζή-μπαζιτζή-Ζακίτζή-ραμαζάν γαλιόρ.

— Στόν κ. Ηλ. Κούκο. Ένα... σαχλό καρσό.

— Στόν κ. Πλ. Τραγγέλλη. Ένα μπουκέτο «Μή μάς λησιάνει».

— Στόν κ. Χρ. Θεοδωρακέλλη. Σκοπιάν και έχι... φοθρον του Ναστραντιν Χότζα.

— Στόν κ. Π. Κωνσταντογλου. Τόν κ. Τασιαδάμη.

— Στόν κ. Σωσό Οικονόμου. Λι... σαβοήρα.

— Στους Άδελφους... Καλδή. Άφθο... ασπιρίνηδες.

— Στόν κ. Γ. Φαλιτάκη. Τά τζεζά της έταιρίας Α' Αθηνά.

— Στόν ηθομένο Σπαραξίμ. Τούς σομύχους των περιουθέντων του λασδιακού τύπου.

— Στό «Δημοκράτη»: Τά έκτακτα εισοδήματα του κ. Ααζανά.

— Στό «Φως»: Τίς συνδρομές των... Ποινικών Φυλακών.

— Στόν «Τριβολο»: Νά μη φυτρώναι έπου δεν τον σπέρνου.

— Στόν «Κήρυκα»: Τά τέσσερα σημαία του όριζοντος.

— Στόν «Σκόρπιος»: Νά σκορπισται και να χαθή ή άρρώστατα του διουθυντού του.

— Στή «Αεσιμική Ήχώ»: Τόν κ. Μωραϊτήν.

— Στό «Βήμα»: Βήμα... προεδρευτικόν.

— Στή «Αεσιμική Έβουριά»: Έν ολονόμωτα διουθυντήν, αλλά έχι... λεμονόπουλον!

— Καί τέλος στόσοντάχη μας. Γρηγοριάδη. Επαλήθευση του επωνύμου του.

— Καί ο' εσους έχχασα κι' εσους δέν έχχασα: Καλή χρονιά.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΔΡΟΣΟΣΤΑΛΙΔΕΣ

Η Άλμπα ή καλή Νεράιδα, που φροντίζει για τίς κνηστειμένες, ή Άλμπα που κατοικεί μέσα στη γαλιζία κόρη του ματιού των άδώνων παρθένων, περνούσε ένα πρωί κοντά από ένα ρόδο και άκουσε το όνομά της να τό προφέρουν τρεις τρέμοσσες δροσοσταλίδες. Πλησίασε κάθισε στην καρδιά του άνθους και ερώτησε :

— Τι θέλετε από μένα, λαμπερές δροσοσταλίδες ;

— Έλα, καλή Νεράιδα. να μάς λύσεις ένα πρόβλημα, είπεν ή πρώτη.

— Είμαστε τρεις άνόμιμες δροσοσταλίδες, κάθε μία από μάς έχει διαφορετική προέλευση. Θέλουμε να μάς πεις, ποιά είναι ή ποιδ άξια κι' ή ποιδ καθαρή.

— Καλά. Σας άκούω ώραιες μου.

Και ή πρώτη δροσοσταλίδα είπε:

— Όρχομαι από τά ψηλά σύννεφα, είμαι κόρη των θαλασσών. Γεννήθηκα στον άπειραντο ώκειανό, τον άρχαιο και παντοδύναμο. Έπεσεκέφτηκα όχθες και όχθες, σύστημα σε χίλιους κερωνούς και άποροφήθηκα από σύννεφο. Πήγα ώς τά ύψη που λάμπει τό άστρο, κύλησα από κεί μέσα στίς άστραπέδες και έπεσα έδώ μέσα στο άνθος όπου αναπαύμαι...

Είνε σειρά σου τώρα, είπε ή Νεράιδα, στη δεύτερη σταγόνα.

— Εγώ είμαι ή δροσιά που τρέφει τά κρινα. Είμαι άδελφή του φωτός της σελήνης, κόρη των νεφών που άπλώνονται όταν ή νύχτα σκεπάσει τη φύση. Άντιπροσωπέω τη χαρουγή.

— Και σί; ερώτησε ή Άλμπα τη μικρότερη σταγόνα.

— Εγώ δέν έχω καμιά άξια!

— Μα μίλησε, από πού έρχσαι;

— Από τά μάτια άροβροναομένης. Ήμουνα χαμύγελο, ήμουνα πίσσις, ήμουνα έλλιδα, ύστερα ήμουνα άγάπη. Σήμερα είμαι δάκρο.

Οί άλλες δύο σταγόνες γελούσαν γιατιά που έλεγε ή μικρή. Μα ή Άλμπα άνοίγει την άγκαλιά της πέρνει με στοργή τη μικρή δροσοσταλίδα κοντά της και λέγει:

— Αυτή είναι ή πιο άξια. Αυτή είναι ή πιο καθαρή.

— Μα ήμουνα ή θάλασσα ! φώναζει ή πρώτη.

— Και ήμουνα... ή ατιόσφαιρα—λέγει ή δεύτερα.

— Ναί, καλές μου, αλλά αυτή έδω είναι ή καρδιά.

Και ή Νεράιδα χάθηκε στο γαλιζίο σφίγγοντας στην άγκαλιά της την ταπεινή δροσοσταλίδα.

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

(Συνέχεια εκ της 1ης σελίδος)

σμου και άν μάς καλεί, δέν έχει έν τόσους πωτέ τή δύναμη να μάς άναγκάσει να άρνηθούμε, ουτε άποτελει την ευγενική μαρτυρία και την εκδήλωσι του έσωτερικού μας μεγαλείου.

Ο άνθρωπος δέν είναι άπλώσ μια βιολογική μονάς. Ύπάρχει και όρα ώς ψυχολογικός κυρίως οργανισμός και ως έντεταρτικόν. Ύπερνω τον χρόνον και σημειώνει σταθμούς της διαβάσεώς του. Σε κάθε στιγμή που ζούμε υπάρχει κάτι τό χρονικό και άχρονον, ταυτίζεται έ χρόνος και ή αιωνιότης.

Κατά τον Κ. Jaspers εή στιγμή ώς ή ταυτότης χρονικού και άχρονού, είναι ή έμδύθυσσις της πραγματικής στιγμής; εις τό αιώνιον πύρρον.

Κι' έρχονται άμέσως στον νοον τά άποκαλυπτικά λόγια που στίς διδαχές του και στίς μονολόγους του θέτει στο τόμα του Φάουστ έ Γκαίτε και τά άπλάμα τόσο στοχαστικά λόγια του Ψυχάρη για την άγάπη. «Ο άνθρωπος δέν πεθαίνει, πεθαίνουμε τ' άτομα μονάχα έτσι κι' ή άγάπη μας δέν χάνεται ποτέ. Πάτα μεσ' τό άπέραντο, τό αιώνιο περιβάλλει... θα τρέμει και θ' άγαπά ή καρδιά του ανθρώπου».

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ

Είνε εύόχημα για τό νεοσύστατο θεσμό των Κοινωνικών Ασφαλίσεων που πρόδρος του Συμβούλου έξελξε ό καθηγητής της Κοινωνιολογίας κ. Παναγιώτς Κανελλόπουλος, ό όποιος και άπό τούς άλλους ειδικευμένους επιστήμονας είναι και συγχρόνος άπό άπόψεως χαρακτηρος ένα ηθικόν κεφάλαιον.

Η προσηγομένη του πολιτεία ως Γεν. Γραμματέας τόσον εις τό υπουργείο της Έθνικής Οικονομίας όσον και εις τό Ύπουργείο της Παιδείας άποτελούν τάς καλύτερας έγνήσεις δια τό μέλλον των Κοιν. Ασφαλίσεων.

ΔΙΑ ΤΟ ΦΙΛΟΠΤΟΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

Ο κ. Παναγιώτης Παπαγιώλοσ προσέφερε εις τό Φιλ. Πτοχον Ταμείο δοχ. 300 εϊ; μνήμη του Ίωάννου Γαβριήλ θανάτου εν Δισβωρίφ, πατρίδων εν Αμερική έγματοστικόν Χαρ. και Μαρίας Γαβριήλ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Επί τη πρώτη του Νέου Έπτοχου ο κ. Παν. Μολίνοσ δέν δέχεται επισκέψεις.

Άρραβώνες

Ο κ. Μένανδροσ Ήροόυνοσ και ή δις Σοφία Λ. Μαυραντινή έπασαν άμιβαίαν ύπόσχεσιν γάμοσ. Θεομιά συγγαμής. Άνδρέασ και Μαρία.

ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΛΟΓΕΙΟΝ ΓΕΡΒΑΝΤ ΠΑΠΑΖΙΩΝ

(Έπίσω Σπίλα)

Πόλης, χυνδ και καί λιοινη Έπί τη ύκαρία των εορτών έκπεσας 20 οιο Μά μόνη έκπεσας άκρι

ΘΕΑΜΑΤΑ

«ΣΑΠΦΩ». Τήν Τετάρτην θα παιχθεί ή περίφημος όπερέττα του Κάλλαν «Πριγγίτισσα της Τάορνας».

«ΠΑΝΘΕΟΝ». Τήν Τετάρτην ή μεγάλη δημοσογία της Γκιόμφο «Βασίλισσα Χρηστίνα».

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΡΟΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

μεταφέρθησαν εις την Στόν Κουτσουρίδου, οδός Θέμδος.